

Trường An Vũ - Mưa Phủ Trường An

Contents

Trường An Vũ - Mưa Phủ Trường An	1
1. Mưa Phủ Trường An - Chương 1	1
2. Mưa Phủ Trường An - Chương 2	4
3. Mưa Phủ Trường An - Chương 3	7
4. Mưa Phủ Trường An - Chương 4	9
5. Mưa Phủ Trường An - Chương 5	13
6. Mưa Phủ Trường An - Chương 6	16
7. Mưa Phủ Trường An - Chương 7	20
8. Mưa Phủ Trường An - Chương 8	25
9. Mưa Phủ Trường An - Chương 9	29
10. Mưa Phủ Trường An - Chương 10	32

Trường An Vũ - Mưa Phủ Trường An

Giới thiệu

Editor: Phong YênThể loại: cổ đại, đam mỹCâu chuyện kể về mối tình giữa thần thám nổi tiếng dưới thời Võ Tắc Thiên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-an-vu-mua-phu-truong-an>

1. Mưa Phủ Trường An - Chương 1

Tiết trời vào xuân, thành Trường An mưa bay lất phất, gột sạch bầu không khí ẩm ướt khó chịu mấy ngày nay.

Những ngày này, cả thành Trường An âm u không nắng. Nhờ một trận mưa, tầng mây kia cũng dần hé ra, ánh nắng mờ nhạt xuyên qua màn mưa như mộng ảo, ở trong không trung khúc xạ thành một cầu vồng rực rỡ.

Mặc dù đã nhập xuân nhưng vì có chút mưa, nhiệt độ vẫn là hàn khí bức người. Địch Nhân Kiệt hối hận mình xuất môn mặc ít áo, ngồi trong trà quán liên tục hà hơi vào hai tay cho ấm, lo lắng nhìn ra ngoài thấy mưa không bớt chút nào, liền nói với Nhị Bảo bên cạnh: “Ai, trời mưa lạnh muốn chết, Nhị Bảo, mau cởi áo khoác của ngươi ra.”

“A?” – Nhị Bảo không kịp phản ứng, trừng hai mắt có chút mê mang nhìn Địch Nhân Kiệt, kết quả là cây quạt trên tay Địch Nhân Kiệt gõ mạnh trên đầu Nhị Bảo một cái – “Cởi áo khoác của ngươi đưa cho ta, ta lạnh!”

“Tôi biết rồi thiếu gia!” – xoa xoa chỗ vừa bị thiếu gia nhà mình gõ, Nhị Bảo vội vàng lên tiếng để tránh bị đập nữa. Địch Nhân Kiệt thấy Nhị Bảo cẩn thận cởi áo khoác đưa qua cho mình, cầm lấy khoác lên người rồi lại quay đầu nhìn mưa rơi tí tách ngoài cửa quán.

“Cái này, thiếu gia a...” – qua thật lâu sau, Nhị Bảo tựa hồ hạ quyết tâm, nói với Dịch Nhân Kiệt – “tôi... tôi cũng lạnh.”

“Hửm?” – Dịch Nhân Kiệt quay đầu nhìn Nhị Bảo – “Người cũng lạnh?”

“Ừm...” – Nhị Bảo vẽ mặt thành khăn nhìn Dịch Nhân Kiệt, cố gắng dùng ánh mắt để diễn tả mình lạnh thế nào, mình cũng thành thật thế nào.

“Ừ, ta biết rồi.” – Dịch Nhân Kiệt gật đầu, tiếp tục quay nhìn mưa rơi bên ngoài.

“...” – Nhị Bảo nói không nên lời.

“A không phải, thiếu gia...” – Nhị Bảo vỗ vỗ cánh tay Dịch Nhân Kiệt đang gác trên bàn – “Ý tôi là nói...”

“Nhị Bảo, mấy hôm nữa là tiết thanh minh rồi phải không?” – không đợi Nhị Bảo nói hết lời, Dịch Nhân Kiệt đã lên tiếng. Nhị Bảo đem những chữ sắp nói ra nghẹn ngào nuốt trở vào, thiếu chút nữa là tự mình nghẹn chết.

“Khụ, dạ đúng, thiếu gia.” – Nhị Bảo chớp mắt mấy cái, chấp nhận bất hạnh ử rữ trả lời.

“Được rồi” – Dịch Nhân Kiệt cũng không nhìn Nhị Bảo, ánh mắt vẫn chăm chú vào màn mưa, bình thản – “Tới tiết thanh minh chúng ta đi thăm Mộng Dao”.

“Tôi biết rồi, thiếu gia.” – Nhị Bảo thấy ánh mắt thiếu gia nhà mình vẫn chăm chú vào mưa ngoài kia, có điểm thất thần, trong lòng nảy sinh tò mò, cũng đưa tay che đầu, muốn ló ra ngoài xem thử.

“Nhị Bảo.” – Dịch Nhân Kiệt một tay day day lỗ tai, nói mà như đang tự hỏi – “Ta cũng là vào một ngày thế này đã gặp Uyển Thanh lần đầu tiên đúng không?”

“Ừm... đúng ha”, nghe Dịch Nhân Kiệt nói vậy, Nhị Bảo nghĩ thầm tám phần là thiếu gia thấy cảnh nhớ người, nghĩ tới Uyển Thanh cô nương. Nhớ ngày đó mình và thiếu gia phóng ngựa đi tìm lão gia, từ Tĩnh Châu tới Trường An, khi đó thời tiết cũng như bây giờ, mưa rơi tí tách, cũng trong một ngày mưa như vậy, Dịch Nhân Kiệt lần đầu tiên gặp Lý Uyển Thanh.

“Thiếu... thiếu gia, cậu cũng đừng buồn quá”. Nhị Bảo thấy thiếu gia vẽ mặt phiền muộn nên muốn an ủi, mở miệng nói: “Uyển Thanh cô nương làm như vậy là vì...”

“Ta biết” – Dịch Nhân Kiệt ngắt lời Nhị Bảo, rút cục dời mắt, tầm mắt rơi xuống trên mặt bàn. Nhị Bảo bĩu môi, cũng không nói thêm gì nữa, giương mắt nhìn hướng lúc này Dịch Nhân Kiệt đã nhìn.

Một thân ảnh quen thuộc thoáng hiện.

Nhị Bảo trừng mắt nhìn, không biết có phải mình hoa mắt hay không. Vừa nghĩ muốn đi xác nhận, người nọ đã sớm không thấy đâu, như biến mất trong màn mưa nhàn nhạt.

“Nhìn cái gì vậy Nhị Bảo?”, thấy Nhị Bảo đang ngồi bên cạnh mắt nhìn thẳng tắp đến xuất thần, Dịch Nhân Kiệt lại lấy quạt gõ đầu cậu ta.

“Ôi!” – Nhị Bảo ăn thêm một cú, giơ tay che đầu – “Thiếu gia cậu cứ lấy quạt đánh người, đau lắm đó!”

“Người nhìn chăm chú cái gì vậy?”. Dịch Nhân Kiệt nhú mày, liếc Nhị Bảo, ánh mắt cũng theo đó lướt ra phía ngoài, “Có cô nương xinh đẹp nào sao?”

“Không phải... thiếu gia.”, Nhị Bảo rụt cổ, hạ giọng.

Dịch Nhân Kiệt vừa nghe không phải cô nương xinh đẹp, ánh mắt mới rồi còn tỏa sáng lấp lánh đã lập tức tối sầm đi, vẽ mặt “thế thì người nhìn cái gì”, tiếp tục cúi đầu ngắm mặt bàn.

“Thiếu gia, vừa rồi tôi không thấy cô nương xinh đẹp, nhưng tôi hình như thấy...”, Nhị Bảo gãi gãi đầu, “thấy Vương công tử...”. Ngón tay vô thức gõ trên mặt bàn dừng lại, Dịch Nhân Kiệt sững sốt.

“Cái gì...?”

Dịch Nhân Kiệt quay đầu nhìn về phía Nhị Bảo.

Đại khái là bị ánh mắt của thiếu gia nào đó hù sợ, Nhị Bảo nói chuyện cũng có chút lấp bắp, “Tôi nói... tôi, vừa rồi hình như, hình như thấy, Vương, Vương công tử...”

“Ồ đâu?”, Dịch Nhân Kiệt bắt lấy tay Nhị Bảo.

Nhị Bảo rụt vai, “Ồ... ở trên đường ngoài kia...”

Lực đạo trên tay chợt buông lỏng, trong chớp mắt Nhị Bảo thấy Dịch Nhân Kiệt chạy ra khỏi trà quán, đến chỗ góc đường mình chỉ. Mưa vẫn rơi, Dịch Nhân Kiệt cũng không che dù, cứ vậy vọt vào trong màn mưa, nhìn quanh một lượt chỉ thấy vài người qua đường, muốn tìm kiếm thân ảnh quen thuộc kia.

“Thiếu, thiếu gia!”, Nhị Bảo thấy thiếu gia nhà mình chạy đi trong mưa, vội vàng mở dù chạy ra khỏi quán trà, che cho thiếu gia. Mưa theo tóc trên trán Dịch Nhân Kiệt chảy xuống, chảy đến cằm, từng giọt từng giọt rơi rơi. Hắn không rảnh quản chuyện này, ánh mắt như cũ tìm kiếm khắp nơi.

“Thiếu gia, nói không chừng là tôi nhìn nhầm cũng nên”, Nhị Bảo cũng thấy đau đầu, “Vương công tử mắt tích đã lâu như vậy, nói không dễ nghe thì, nếu cậu ấy thật sự còn sống, làm sao lại không báo cho thiếu gia một tiếng chứ...”

“...”, Dịch Nhân Kiệt nắm chặt tay, không nói gì.

Nhị Bảo kéo ống tay áo Dịch Nhân Kiệt, “Thiếu gia, quần áo cậu ướt hết rồi, chúng ta hồi phủ đi, cho dù là Vương công tử đã đến đây thật thì chắc cũng đi rồi.”

Dịch Nhân Kiệt vẫn không nói lời nào, đứng yên một lúc mới phảng phất hoàn hồn, cúi đầu, dùng tay áo lung tung lau mưa trên mặt, quay đầu nhẹ nhàng thở dài, “Đi thôi.”

Nhị Bảo cũng thở ra một hơi, sợ thiếu gia cứ đứng đây, vạn nhất sinh bệnh... Vốn đã mặc không nhiều áo, giờ lại ướt sũng. Nhị Bảo hiện tại đã quên mình cũng lạnh sắp đông cứng chứ không ít.

Sau khi về phủ, Dịch Nhân Kiệt thay quần áo ướt ra, đứng ở bậc thang trước phòng, nhìn màn mưa không dứt, trên mặt đất vẽ thành từng chuỗi gợn sóng nhỏ nhỏ. Mưa đập trên mái hiên giống như tấu một khúc nhạc, tí tách vang không ngừng, lại nghe mãi không chán, ngược lại như chìm đắm vào đó, ngăn cách với hết thảy xung quanh, trong đầu chỉ còn tiếng nước thanh thúy vang vọng.

Hắn nhớ rõ, cũng chính vào một ngày mưa như thế này hắn đến Trường An. Mà đó cũng chính là bước ngoặt lớn nhất trong nhân sinh của hắn.

Mưa mơ hồ tầm mắt, xa xa mông lung đình đai lầu các ngói đỏ tường xanh, nhà thủy tạ hành lang gấp khúc.

Bên tai bỗng như vang lên thanh âm người kia, có chút còn lưu vết hương vị thiếu niên non nớt, khi mình đưa ra ý kiến cậu không ngừng phản bác, nhưng bình thường lại ít nói tới đáng sợ. Cho đến khi bên tai luôn quanh quẩn tiếng người đó gọi tên mình, Dịch Nhân Kiệt ngẩng đầu, còn là ảo giác người nọ chưa từng rời khỏi, vẫn thế đứng bên cạnh mình, cùng mình phiêu bạt. Tiếng mưa rơi phảng phất như đang khóc.

Hắn còn nhớ rõ bọn hắn lần đầu gặp là ở Đức Vân Đường. Khi đó người kia là kẻ đứng đầu Kinh thành tứ thiếu, còn hắn thì là tên nhà quê mới đến. Kết quả lần đó hắn lại phá án thành công, thắng vị hoa hoa công tử kia một trận. Nguyên bản thì hắn với nhóm bốn vị công tử này không có cảm tình, khiến cho bọn họ khó chịu hắn không cảm thấy có cái gì không ổn. Hơn nữa chỉ là trêu chọc một chút, ai biết có gặp lại hay không.

Bất quá, Dịch Nhân Kiệt đối với vị công tử cùng mình tranh phá án này có chút hứng thú. Tuy nói đều là hoàn khổ tử đệ[1], nhưng cậu để lại cho hắn cảm giác, cậu không giống với ba người kia.

Không biết vì sao, Dịch Nhân Kiệt bất tri bất giác đã lưu tâm đến người này.

Dù chỉ là bình thủy tương phùng thôi.

Ai mà ngờ được, hắn thật sự đã gặp lại một người trong Kinh thành tứ thiếu, hơn nữa còn là đứng đầu tứ thiếu, Vương Nguyên Phương Vương đại công tử.

Mà Vương công tử, lại vừa khéo chính là vị công tử đã cùng hắn phá án ở Đức Vân Đường.

Khi đó hắn được tiểu tư Vương gia dẫn đường, bước vào phòng liền ngoan ngoãn ôm quyền, trong lúc ngẩng đầu vừa lúc chạm phải ánh mắt một người.

Dáng vẻ tao nhã, mi thanh mục tú.

“Là huynh?”

“Là huynh?”

Trăm miệng một lời.

Về mặt người nọ mang theo một tia nghi hoặc lẫn ngạc nhiên. Địch Nhân Kiệt nhìn thấy cậu, tâm tình bỗng tốt lên, cảm giác như khi tìm được một trò chơi thú vị, hắn khẽ giương khóe môi, ngồi xuống. Vương công tử đang nhìn hắn, thấy hắn cũng nhìn lại mình, trong nhất thời lại có chút xấu hổ. Địch Nhân Kiệt cũng không rời mắt đi, cứ cùng cậu nhìn nhau, đến cuối cùng vẫn là Vương công tử thu tầm mắt qua hướng khác, không nhìn hắn nữa.

Địch Nhân Kiệt nở nụ cười.

Người này thật thú vị.

Đây là khoảnh khắc sơ ngộ của hai người, nghĩ lại thật hoài niệm.

Khoảnh khắc đó, đã là không thể nào quay về được nữa.

[1] Hoàn khổ tử đệ: chỉ con nhà quyền quý, ăn chơi trác táng

2. Mưa Phủ Trường An - Chương 2

Tiết trời vào xuân, thành Trường An mưa bay lát phất, gột sạch bầu không khí ẩm ướt khó chịu mấy ngày nay.

Những ngày này, cả thành Trường An âm u không nắng. Nhờ một trận mưa, tầng mây kia cũng dần hé ra, ánh nắng mờ nhạt xuyên qua màn mưa như mộng ảo, ở trong không trung khúc xạ thành một cầu vồng rực rỡ.

Mặc dù đã nhập xuân nhưng vì có chút mưa, nhiệt độ vẫn là hàn khí bức người. Địch Nhân Kiệt hối hận mình xuất môn mặc ít áo, ngồi trong trà quán liên tục hà hơi vào hai tay cho ấm, lo lắng nhìn ra ngoài thấy mưa không bớt chút nào, liền nói với Nhị Bảo bên cạnh: “Ai, trời mưa lạnh muốn chết, Nhị Bảo, mau cởi áo khoác của người ra.”

“A?” – Nhị Bảo không kịp phản ứng, trừng hai mắt có chút mê mang nhìn Địch Nhân Kiệt, kết quả là cây quạt trên tay Địch Nhân Kiệt gõ mạnh trên đầu Nhị Bảo một cái – “Cởi áo khoác của người đưa cho ta, ta lạnh!”

“Tôi biết rồi thiếu gia!” – xoa xoa chỗ vừa bị thiếu gia nhà mình gõ, Nhị Bảo vội vàng lên tiếng để tránh bị đập nữa. Địch Nhân Kiệt thấy Nhị Bảo cẩn thận cởi áo khoác đưa qua cho mình, cầm lấy khoác lên người rồi lại quay đầu nhìn mưa rơi tí tách ngoài cửa quán.

“Cái này, thiếu gia a...” – qua thật lâu sau, Nhị Bảo tựa hồ hạ quyết tâm, nói với Địch Nhân Kiệt – “tôi... tôi cũng lạnh.”

“Hửm?” – Địch Nhân Kiệt quay đầu nhìn Nhị Bảo – “Người cũng lạnh?”

“Ừm...” – Nhị Bảo về mặt thành khẩn nhìn Địch Nhân Kiệt, cố gắng dùng ánh mắt để diễn tả mình lạnh thế nào, mình cũng thành thật thế nào.

“Ừ, ta biết rồi.” – Địch Nhân Kiệt gật đầu, tiếp tục quay nhìn mưa rơi bên ngoài.

“...” – Nhị Bảo nói không nên lời.

“A không phải, thiếu gia...” – Nhị Bảo vỗ vỗ cánh tay Địch Nhân Kiệt đang gác trên bàn – “Ý tôi là nói...”

“Nhị Bảo, mấy hôm nữa là tiết thanh minh rồi phải không?” – không đợi Nhị Bảo nói hết lời, Địch Nhân Kiệt đã lên tiếng. Nhị Bảo đem những chữ sắp nói ra nghẹn ngào nuốt trở vào, thiếu chút nữa là tự mình nghẹn chết.

“Khụ, dạ đúng, thiếu gia.” – Nhị Bảo chớp mắt mấy cái, chấp nhận bất hạnh ử rữ trả lời.

“Được rồi” – Địch Nhân Kiệt cũng không nhìn Nhị Bảo, ánh mắt vẫn chăm chú vào màn mưa, bình thản – “Tôi tiết thanh minh chúng ta đi thăm Mộng Dao”.

“Tôi biết rồi, thiếu gia.” – Nhị Bảo thấy ánh mắt thiếu gia nhà mình vẫn chăm chú vào mưa ngoài kia, có điểm thất thần, trong lòng nảy sinh tò mò, cũng đưa tay che đầu, muốn ló ra ngoài xem thử.

“Nhị Bảo.” – Địch Nhân Kiệt một tay day day lỗ tai, nói mà như đang tự hỏi – “Ta cũng là vào một ngày thế này đã gặp Uyển Thanh lần đầu tiên đúng không?”

“Ừm... đúng ha”, nghe Địch Nhân Kiệt nói vậy, Nhị Bảo nghĩ thầm tám phần là thiếu gia thấy cảnh nhớ người, nghĩ tới Uyển Thanh cô nương. Nhớ ngày đó mình và thiếu gia phóng ngựa đi tìm lão gia, từ Tịnh Châu tới Trường An, khi đó thời tiết cũng như bây giờ, mưa rơi tí tách, cũng trong một ngày mưa như vậy, Địch Nhân Kiệt lần đầu tiên gặp Lý Uyển Thanh.

“Thiếu... thiếu gia, cậu cũng đừng buồn quá”. Nhị Bảo thấy thiếu gia vẻ mặt phiền muộn nên muốn an ủi, mở miệng nói: “Uyển Thanh cô nương làm như vậy là vì...”

“Ta biết” – Địch Nhân Kiệt ngắt lời Nhị Bảo, rớt cục dờn mắt, tầm mắt rơi xuống trên mặt bàn. Nhị Bảo bĩu môi, cũng không nói thêm gì nữa, giương mắt nhìn hướng lúc này Địch Nhân Kiệt đã nhìn.

Một thân ảnh quen thuộc thoáng hiện.

Nhị Bảo trừng mắt nhìn, không biết có phải mình hoa mắt hay không. Vừa nghĩ muốn đi xác nhận, người nọ đã sớm không thấy đâu, như biến mất trong màn mưa nhàn nhạt.

“Nhìn cái gì vậy Nhị Bảo?”, thấy Nhị Bảo đang ngồi bên cạnh mắt nhìn thẳng tắp đến xuất thần, Địch Nhân Kiệt lại lấy quạt gõ đầu cậu ta.

“Ôi!” – Nhị Bảo ăn thêm một cú, giơ tay che đầu – “Thiếu gia cậu cứ lấy quạt đánh người, đau lắm đó!”

“Người nhìn chăm chú cái gì vậy?”. Địch Nhân Kiệt nhú mày, liếc Nhị Bảo, ánh mắt cũng theo đó lướt ra phía ngoài, “Có cô nương xinh đẹp nào sao?”

“Không phải... thiếu gia.”, Nhị Bảo rụt cổ, hạ giọng.

Địch Nhân Kiệt vừa nghe không phải cô nương xinh đẹp, ánh mắt mới rồi còn tỏa sáng lấp lánh đã lập tức tối sầm đi, vẻ mặt “thế thì người nhìn cái gì”, tiếp tục cúi đầu ngắm mặt bàn.

“Thiếu gia, vừa rồi tôi không thấy cô nương xinh đẹp, nhưng tôi hình như thấy...”, Nhị Bảo gãi gãi đầu, “thấy Vương công tử...”. Ngón tay vô thức gõ trên mặt bàn dừng lại, Địch Nhân Kiệt sững sốt.

“Cái gì...?”

Địch Nhân Kiệt quay đầu nhìn về phía Nhị Bảo.

Đại khái là bị ánh mắt của thiếu gia nào đó hù sợ, Nhị Bảo nói chuyện cũng có chút lắp bắp, “Tôi nói... tôi, vừa rồi hình như, hình như thấy, Vương, Vương công tử...”

“Ở đâu?”, Địch Nhân Kiệt bắt lấy tay Nhị Bảo.

Nhị Bảo rụt vai, “Ồ... ở trên đường ngoài kia...”

Lực đạo trên tay chợt buông lỏng, trong chớp mắt Nhị Bảo thấy Địch Nhân Kiệt chạy ra khỏi trà quán, đến chỗ góc đường mình chỉ. Mưa vẫn rơi, Địch Nhân Kiệt cũng không che dù, cứ vậy vọt vào trong màn mưa, nhìn quanh một lượt chỉ thấy vài người qua đường, muốn tìm kiếm thân ảnh quen thuộc kia.

“Thiếu, thiếu gia!”, Nhị Bảo thấy thiếu gia nhà mình chạy đi trong mưa, vội vàng mở dù chạy ra khỏi quán trà, che cho thiếu gia. Mưa theo tóc trên trán Địch Nhân Kiệt chảy xuống, chảy đến cằm, từng giọt từng giọt rơi rơi. Hắn không rảnh quản chuyện này, ánh mắt như cũ tìm kiếm khắp nơi.

“Thiếu gia, nói không chừng là tôi nhìn nhầm cũng nên”, Nhị Bảo cũng thấy đau đầu, “Vương công tử mắt tích đã lâu như vậy, nói không dễ nghe thì, nếu cậu ấy thật sự còn sống, làm sao lại không báo cho thiếu gia một tiếng chứ...”

“...”, Dịch Nhân Kiệt nắm chặt tay, không nói gì.

Nhị Bảo kéo ống tay áo Dịch Nhân Kiệt, “Thiếu gia, quần áo cậu ướt hết rồi, chúng ta hồi phủ đi, cho dù là Vương công tử đã đến đây thật thì chắc cũng đi rồi.”

Dịch Nhân Kiệt vẫn không nói lời nào, đứng yên một lúc mới phảng phất hoàn hồn, cúi đầu, dùng tay áo lung tung lau mưa trên mặt, quay đầu nhẹ nhàng thở dài, “Đi thôi.”

Nhị Bảo cũng thở ra một hơi, sợ thiếu gia cứ đứng đây, vạn nhất sinh bệnh... Vốn đã mặc không nhiều áo, giờ lại ướt sũng. Nhị Bảo hiện tại đã quên mình cũng lạnh sắp đông cứng chứ không ít.

Sau khi về phủ, Dịch Nhân Kiệt thay quần áo ướt ra, đứng ở bậc thang trước phòng, nhìn màn mưa không dứt, trên mặt đất vẽ thành từng chuỗi gợn sóng nhỏ nhỏ. Mưa đập trên mái hiên giống như tấu một khúc nhạc, tí tách vang không ngừng, lại nghe mãi không chán, ngược lại như chìm đắm vào đó, ngăn cách với hết thảy xung quanh, trong đầu chỉ còn tiếng nước thanh thúy vang vọng.

Hắn nhớ rõ, cũng chính vào một ngày mưa như thế này hắn đến Trường An. Mà đó cũng chính là bước ngoặt lớn nhất trong nhân sinh của hắn.

Mưa mơ hồ tầm mắt, xa xa mông lung đình đai lâu các ngói đỏ tường xanh, nhà thủy tạ hành lang gấp khúc.

Bên tai bỗng như vang lên thanh âm người kia, có chút còn lưu vết hương vị thiếu niên non nớt, khi mình đưa ra ý kiến cậu không ngừng phản bác, nhưng bình thường lại ít nói tới đáng sợ. Cho đến khi bên tai luôn quanh quẩn tiếng người đó gọi tên mình, Dịch Nhân Kiệt ngẩng đầu, còn là ảo giác người nọ chưa từng rời khỏi, vẫn thế đứng bên cạnh mình, cùng mình phiêu bạt. Tiếng mưa rơi phảng phất như đang khóc.

Hắn còn nhớ rõ bọn hắn lần đầu gặp là ở Đức Vân Đường. Khi đó người kia là kẻ đứng đầu Kinh thành tứ thiếu, còn hắn thì là tên nhà quê mới đến. Kết quả lần đó hắn lại phá án thành công, thắng vị hoa hoa công tử kia một trận. Nguyên bản thì hắn với nhóm bốn vị công tử này không có cảm tình, khiến cho bọn họ khó chịu hắn không cảm thấy có cái gì không ổn. Hơn nữa chỉ là trêu chọc một chút, ai biết có gặp lại hay không.

Bất quá, Dịch Nhân Kiệt đối với vị công tử cùng mình tranh phá án này có chút hứng thú. Tuy nói đều là hoàn khổ tử đệ[1], nhưng cậu để lại cho hắn cảm giác, cậu không giống với ba người kia.

Không biết vì sao, Dịch Nhân Kiệt bất tri bất giác đã lưu tâm đến người này.

Dù chỉ là bình thủy tương phùng thôi.

Ai mà ngờ được, hắn thật sự đã gặp lại một người trong Kinh thành tứ thiếu, hơn nữa còn là đứng đầu tứ thiếu, Vương Nguyên Phương Vương đại công tử.

Mà Vương công tử, lại vừa khéo chính là vị công tử đã cùng hắn phá án ở Đức Vân Đường.

Khi đó hắn được tiểu tư Vương gia dẫn đường, bước vào phòng liền ngoan ngoãn ôm quyền, trong lúc ngẩng đầu vừa lúc chạm phải ánh mắt một người.

Dáng vẻ tao nhã, mi thanh mục tú.

“Là huynh?”

“Là huynh?”

Trăm miệng một lời.

Về mặt người nọ mang theo một tia nghi hoặc lẫn ngạc nhiên. Dịch Nhân Kiệt nhìn thấy cậu, tâm tình bỗng tốt lên, cảm giác như khi tìm được một trò chơi thú vị, hắn khẽ giương khóe môi, ngồi xuống. Vương công tử đang nhìn hắn, thấy hắn cũng nhìn lại mình, trong nhất thời lại có chút xấu hổ. Dịch Nhân Kiệt

cũng không rời mắt đi, cứ cùng cậu nhìn nhau, đến cuối cùng vẫn là Vương công tử thu tầm mắt qua hướng khác, không nhìn hần nữa.

Địch Nhân Kiệt nở nụ cười.

Người này thật thú vị.

Đây là khoảnh khắc sơ ngộ của hai người, nghĩ lại thật hoài niệm.

Khoảnh khắc đó, đã là không thể nào quay về được nữa.

[1] Hoàn khổ tử đệ: chỉ con nhà quyền quý, ăn chơi trác táng

3. Mưa Phủ Trường An - Chương 3

Tiết thanh minh, trời mưa không dứt.

Địch Nhân Kiệt cầm dù đi trên đường nhỏ trơn trượt lầy lội. Đã nhiều ngày nghe tiếng gió khóc mưa than, giờ này vẫn vậy, quanh quẩn bên tai không dứt.

Kể từ sự việc địa cung tới giờ, đã hai năm trôi qua. Kỳ thực cũng không phải đến thanh minh Địch Nhân Kiệt mới tới thăm Mộ Dung Dao. Mỗi khi rảnh rỗi không có gì làm hần cũng sẽ đến trước mộ Mộ Dung Dao ngồi một chút, nói chuyện với nàng. Khi Mộ Dung Dao còn sống, hần luôn ghét bỏ nàng, ngại nàng luôn quẩn quýt lấy mình, ngại nàng phiền. Hiện tại nàng đi rồi, bên người cũng là yên tĩnh, thế nhưng hần lại thấy không quen.

Đã đi cả rồi.

Nguyên Phương. Địch Nhân Kiệt mong lung nghĩ, nếu huynh còn sống, bên người không có Mộ Dung Dao lú lú, có phải rất tịch mịch không?

Hần không chỉ một lần từng trước mộ Mộ Dung Dao hy vọng, hy vọng có thể thấy Nguyên Phương xuất hiện ở nơi này, đến thăm Mộ Dung Dao, vừa khéo có thể cùng mình gặp gỡ. Còn có thể nghe thanh âm trầm thấp mang theo chút ngây ngô kêu tên mình “Địch Nhân Kiệt”, nghe cậu không chịu thua phần bác mỗi khi mình nói ra quan điểm gì đó. Còn có thể lại nhìn thấy cậu luôn một biểu tình lạnh như băng nhưng khi bị mình chọc giận sẽ cãi nhau âm ỉ, bộ dáng như tiểu hài tử.

Có đôi khi hần nghĩ nếu có thể gặp Uyển Thanh cũng tốt. Hần biết Uyển Thanh cũng thường xuyên tới đây, chỉ là hần vĩnh viễn không gặp được nàng. Đại khái là nàng cố tình trốn tránh. Rất nhiều chuyện đều thay đổi, không thể quay lại như trước kia.

Những ngày năm người cùng nhau phóng ngựa rong ruổi, thỏa ý tiêu dao.

Cứ chìm trong suy nghĩ, bất tri bất giác Địch Nhân Kiệt cùng Nhị Bảo đã đi tới trước mộ Mộ Dung Dao. Địch Nhân Kiệt đưa dù cho Nhị Bảo, ở trước mộ bắt đầu đốt nhang cùng giấy tiền đồ tể.

Sắp xếp gọn gàng xong đứng lên, Địch Nhân Kiệt vỗ vỗ tay, nhìn quanh một chút, chợt kêu: “Nhị Bảo!”

“Tôi đây, thiếu gia.” – Nhị Bảo ở một bên đáp. Địch Nhân Kiệt phất phất tay – “Qua kia xem có ai đến hay không.”

“Hà? Tôi đi?” – Nhị Bảo nhìn cây dù đang che trước mộ, có chút do dự hỏi.

“Ồ, bằng không người để ta đi?” – Nhận thấy Nhị Bảo đang nhìn cây dù, Địch Nhân Kiệt nhíu mày liếc Nhị Bảo.

“Vậy thì dù này...” – Nhị Bảo dùng ngón tay chỉ chỉ, nịnh hót cười – “Thiếu gia tôi...”

“Sao hả, còn muốn ta đưa dù cho người? Vậy ta che cái gì?” – Địch Nhân Kiệt trừng mắt, nói như đây là chuyện đương nhiên.

“Không, cái đó, thiếu gia tôi...” – Nhị Bảo còn muốn nói tiếp cái gì, nhưng đã bị Địch Nhân Kiệt đẩy ra đứng trong mưa – “Đi đi, coi có người đến hay không!”

Không còn cách nào, Nhị Bảo chỉ có thể ủ dột dột mưa đi qua. Bất quá lúc này mưa rất nhỏ, cũng không sao.

Nhị Bảo một mình đi vòng qua bên kia. Mỗi khi đến thăm Đồng tiểu thư, thiếu gia đều phái mình đi một vòng xem có người hay không. Có thể có ai tới đây chứ? Nhị Bảo nghĩ, Uyển Thanh cô nương rõ ràng muốn trốn tránh thiếu gia mà, còn Vương công tử...

Wương công tử, cậu ấy thật sự còn sống không...

Chuyện này kỳ thực Nhị Bảo cũng không biết. Hôm ấy trước khi Dịch Nhân Kiệt quay về, Nhị Bảo đến ngồi trước cửa phòng thiếu gia, thấy trong viện thoáng qua một thân ảnh, rất giống thân ảnh nhìn thấy ở góc đường bên ngoài trà quán. Thoạt nhìn thì, rất giống Vương công tử.

Kia thật là Vương công tử sao? Lần đầu tiên có thể là hoa mắt, nhưng lần thứ hai...

Nhị Bảo thở dài, có chút ủ rũ bước đi, mưa tí tách rơi trên quần áo, hơi khó chịu, đang lúc Nhị Bảo lo lắng có nên kiểm gốc cây nào tránh mưa, trên đầu bỗng có một chiếc dù đưa tới, che mưa.

Ai tốt như vậy? Nhị Bảo cảm kích, vội vàng quay đầu lại muốn nhìn một chút là ai.

Quay người lại, sững sốt.

Người đứng phía sau, gương mặt quen thuộc, thân ảnh quen thuộc, thanh âm quen thuộc.

“Nhị Bảo, sao đứng đây dầm mưa?”

Người nọ bình tĩnh nói ra những lời này, giống như tất cả chuyện này đều thực bình thường, không có gì không thích hợp.

Nhị Bảo cả người đều choáng váng.

Nửa ngày trôi qua Nhị Bảo mới ấp úng mở miệng, gọi người nọ.

“Wương... Vương... Vương công, công tử...”

Người đang che mưa cho mình, đúng là người mất tích khiến Dịch Nhân Kiệt ngày nhớ đêm mong, Vương Nguyên Phương, Vương công tử.

Nguyên Phương thấy Nhị Bảo đứng sững sờ không biết làm sao, lắc lắc đầu đem dù trong tay mình nhét vào tay Nhị Bảo, vỗ vỗ vai cậu ta, xoay người rời đi.

“A, khoan đã, Vương công tử” – Nhị Bảo kịp thời phản ứng, gọi người lại. Nguyên Phương sững sốt quay đầu nhìn Nhị Bảo.

“Wương công tử, cậu... Sao cậu không tới gặp... Thiếu gia... A, không phải, tôi là nói, cậu còn sống... A, cái này...”

Thấy Nhị Bảo nói năng lộn xộn ngẫu nhiên, Nguyên Phương cười cười, lắc đầu – “Nhị Bảo, đừng nói cho Dịch Nhân Kiệt, ta không muốn cho hắn biết, ta cũng không muốn thấy hắn.”

“Tại, tại sao?” – Nhị Bảo không hiểu – “Thiếu gia nếu biết rằng cậu còn sống chắc chắn sẽ mừng muốn chết...”

“Hắn mừng muốn chết là chuyện của hắn” – Nguyên Phương nhíu mày nói – “Đừng nói cho hắn, nghe thấy không Nhị Bảo?”

“Tôi biết rồi” – Nhị Bảo khó xử gãi gãi đầu – “Ai, chính là Vương công tử, không phải tôi nói nha, nhưng cậu sao lại...” – Nhị Bảo có chút do dự. Vương Nguyên Phương thở dài, quay đầu nhìn hướng mộ Mộ Dung Dao, lại nhìn nhìn Nhị Bảo, trả lời – “Nói cho hắn biết cũng không còn ý nghĩa. Coi như tìm được ta, ta có thể trở về sao? Còn không bằng để hắn nghĩ ta đã chết, ít ra cũng dễ chịu hơn.”

“Nhưng mà thiếu gia cậu ấy, cậu ấy thực sự lo lắng cho cậu lắm” – Nhị Bảo nói nhỏ. Nguyên Phương kỳ quái nghiêng đầu – “Lo lắng ta? Ta có cái gì mà lo lắng? Ta hiện tại chỉ là một người chết thôi.”

“Vương công tử cậu sao có thể nói như vậy” – Nhị Bảo nóng nảy, vội vàng phản bác, Nguyên Phương thở dài – “Ta hiện tại a, thật sự chẳng là cái gì, cùng người chết có gì khác nhau?”

“Ai nói huynh chẳng là cái gì?”

Phía sau vang lên thanh âm làm Nguyên Phương thân thể cứng đờ, Nhị Bảo trước mặt cũng chằm chằm nhìn người vừa đến sau lưng Nguyên Phương.

“Thiếu, thiếu gia?”

Vương Nguyên Phương thật sự cảm thấy ngày hôm nay mình không nên tới đây.

Đằng sau truyền đến tiếng bước chân, từng chút từng chút lại gần mình.

Cúi đầu, nắm chặt tay, Vương Nguyên Phương hít sâu một hơi, không quay đầu lại, vòng qua Nhị Bảo liền tiếp tục muốn đi lên phía trước.

“Nguyên Phương!” – Tiếng bước chân ngày càng dồn dập, Nguyên Phương cũng không để ý mưa càng lúc càng lớn, vừa rồi đã đưa dù cho Nhị Bảo, lúc này chỉ có thể dầm mưa. Cậu mơ hồ nghe thấy phía sau tiếng hô của Địch Nhân Kiệt cùng tiếng mưa rơi dồn dập, nhưng cậu chỉ làm như không nghe thấy, chân bước cũng càng lúc càng nhanh, cuối cùng cậu mới ý thức mình là đang chạy, chạy không ngừng, giống như khi cậu chạy trở về thành Trường An.

Mưa rửa sạch tường thành cổ kính, uốn lượn thành từng dòng suối mỏng mảnh chảy trên phiến đá ven đường, Nguyên Phương cảm thấy mệt chết đi được, vô lực dựa lưng vào tường thành, ngẩng đầu.

Nước mưa rơi vào trong mắt, đau xót, lạnh lẽo, sau đó lại từ khóe mắt chảy ra, giống như là nước mắt.

Nhưng cậu biết, mình không có khóc.

Đã không còn cái gì đáng để thương tâm.

Không phải sao.

4. Mưa Phủ Trường An - Chương 4

Địch Nhân Kiệt kiên nhẫn đứng trong mưa, Nhị Bảo bên cạnh do do dự dự, nhìn thiếu gia nhà mình cau mày nhìn về hướng người kia đã sớm đi xa, thật sự là không biết nên nói cái gì cho tốt.

Địch Nhân Kiệt đứng ở nơi đó trầm mặc thật lâu, Nhị Bảo mới âm thầm hạ quyết tâm, mở miệng – “Cái này... thiếu gia... làm sao cậu biết Vương công tử...”

Nhắc tới cũng thật kỳ quái, vừa rồi thiếu gia không phải đang ở trước mộ Đồng tiểu thư sao, vừa chớp mắt đã tới đây rồi. Hơn nữa khi nhìn thấy Vương công tử về mặt một chút kinh ngạc cũng không có...

“Ta biết huynh ấy nhất định sẽ đến.”

Địch Nhân Kiệt không nhìn Nhị Bảo, cau mày trầm giọng nói.

“Biết...?” Nhị Bảo có điểm hỗn loạn.

“Vương Nguyên Phương...” – Địch Nhân Kiệt xoa xoa lỗ tai, cúi đầu thấp giọng không biết là nói với Nhị Bảo hay là đang tự nói với mình. Nhị Bảo nóng nảy – “Cái kia, thiếu gia, rốt cục sao Vương thiếu gia lại...”

“Huynh ấy mua tiền giấy, nhất định hôm nay thanh minh sẽ đến thăm Mộ Dung Dao.” – Địch Nhân Kiệt xoay người, nhìn về ngôi mộ ở xa xa. Nhị Bảo ngăn ra – “Thiếu gia, sao cậu biết Vương thiếu gia mua...”

“Ta nhìn thấy.” – Địch Nhân Kiệt khẽ giương khóe môi. Nhị Bảo há hốc mồm – “Thấy?”

“Ta ở đây huynh ấy sẽ không xuất hiện, nên vừa rồi ủy khuất người a, Nhị Bảo” – Không để ý Nhị Bảo về mặt nghi hoặc, Địch Nhân Kiệt cứ thế nói, vỗ vỗ vai Nhị Bảo, cũng không nhìn lại, chỉ gật gật đầu.

“A...?” Nhị Bảo còn không kịp phản ứng.

Địch Nhân Kiệt không quản Nhị Bảo liền xoay người đi.

“A không, thiếu gia, ý của cậu là...” – Nhị Bảo thấy thiếu gia đi xa, vội vàng đuổi theo, vừa đi vừa la lớn – “Ý của cậu là vừa rồi đã tới ra dầm mưa thực ra là vì...”

“Thì sao, có ý kiến?” – Địch Nhân Kiệt bỗng quay đầu lại trừng Nhị Bảo, âm thanh tràn đầy uy hiếp.

Nhị Bảo rụt rụt cổ – “Không... không...”

Địch Nhân Kiệt nhún mày, vừa lòng gật đầu, xoay người tiếp tục bước về phía trước.

Nhị Bảo bủi môi, đuổi theo.

“Nhưng mà thiếu gia... Vương công tử... Vừa rồi sao cậu không đuổi theo?”

Nhị Bảo bước ra phía trước Địch Nhân Kiệt, e dè hỏi. Địch Nhân Kiệt nhún vai – “Đuổi theo cũng vô ích thôi, huynh ấy đã muốn trốn, ta làm sao tìm được.”

“A, nếu vậy thiếu gia sao cậu còn...”

“Ta chỉ là vì xác định một chút thôi.”

Địch Nhân Kiệt cười cười.

“... Xác định?” Nhị Bảo chớp mắt, hỏi lại.

Địch Nhân Kiệt hơi cười, cũng không trả lời nữa, tiếp tục đi.

Trở về phủ, Địch Nhân Kiệt thay y phục vừa rồi bị lấy lợi bên ngoài làm bẩn, sau đó vô lực tựa bên giường. Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa ngoài phòng đập vào mái hiên, trải trên thềm đá.

Không biết vì sao lại cảm thấy mệt chết đi. Hắn nghĩ mình phải là vui mừng mới đúng.

Vậy mà, nửa phần cũng vui mừng không nổi.

Nguyên Phương còn sống, đây là chuyện tốt không phải sao.

Chính là lúc nhìn thấy người nọ, trong lòng giống như bị ai bóp nghẹt. Không thoải mái. Thực sự không thoải mái.

Cũng như lần đó ở chùa Cẩm Nghiệp, khi hắn nhìn thấy Nguyên Phương bước khỏi cửa, đi vào trong mưa. Tâm tình này thực giống nhau.

Bất quá, bây giờ so với ngày đó đau hơn nhiều lắm.

Vương Nguyên Phương, Vương công tử, một trong Kinh thành tứ thiếu, nhi tử của Vương thượng thư, đương triều Quốc cữu gia.

Hiện giờ, lại chỉ rơi vào kết quả như vậy.

Còn hơn cả vui sướng khi gặp lại, là từng đợt từng đợt đau lòng.

Không nên là như vậy.

Không nên.

Vì cứu mình, vì cứu Hoàng Thượng, vì...

Cậu trả giá nhiều như vậy, hiện giờ cũng chỉ có kết cục như vậy sao?

Trường sam vải thô màu xám buồn bã đó, làm sao hợp với cậu đây?

Phụ thân không còn, thân tỷ tỷ không còn, nguyên lai hết thấy đều không còn, mà Mộng Dao, cũng đi rồi.

Những lời cậu nói cùng Nhị Bảo, Địch Nhân Kiệt đều nghe thấy được. Hắn kỳ thực vẫn luôn lặng lẽ đi theo Nhị Bảo, đợi sự xuất hiện của cậu.

“Ta hiện tại chẳng là gì cả, cùng người chết có gì khác nhau?”

Đúng vậy, thân nhân đều không còn, mà nhà xưa cũng đã sớm đổi chủ.

Chính là.

Khi đó hần thật sự là nhịn không được, đứng ra phản bác cậu.

Chính là a.

Hần muốn nói cho cậu biết, Vương Nguyên Phương, nếu huynh thật sự cảm thấy không còn gì cả như huynh nói.

Ta đây thì sao?

Ta tính là cái gì?

Rõ ràng còn sống, rõ ràng gặp khó khăn, cũng không để cho Địch Nhân Kiệt hần biết.

Địch Nhân Kiệt chôn mặt vào hai bàn tay, hít sâu một hơi.

Con người này, cái gì cũng đều giấu trong lòng, không để cho người khác biết, cái gì cũng không nói, để những bí mật đó ở trong bụng mình dần dần thối nát, mục rữa.

Thật ra hần muốn nói, như vậy rất mệt mỏi.

Thoạt nhìn cậu cao cao tại thượng, một trong Kinh thành tứ thiếu không ai bì nổi, Vương đại công tử.

Nhưng một mặt khác của cậu, ai có thể biết đâu.

Địch Nhân Kiệt đôi khi cũng cảm thấy, mình không hiểu người này.

Ngẫm lại chuyện trước kia, hần còn nhớ rõ ấn tượng “ăn chơi trác táng” về người kia bắt đầu thay đổi, là khi ở chùa Cẩm Nghiệp. Khi đó hần đã nghĩ, có lẽ người này không giống với hần nhận định.

Sau đó hai người lại trùng hợp gặp lại ở Diên Vĩ cốc. Là duyên phận. Hần nghĩ, Địch Nhân Kiệt hần và Nguyên Phương thật đúng là có duyên với nhau.

Trong Diên Vĩ cốc, hai người lại một lần nữa cùng nhau phá án, so với lúc ở chùa Cẩm Nghiệp phối hợp còn tốt hơn. Đại khái là đã quen thuộc. Quen thuộc cách điều tra của đối phương, quen thuộc tác phong làm việc của đối phương.

Lúc rời đi, trong lòng hần lại mơ hồ hy vọng Nguyên Phương có thể cùng bọn hần tiêu dao rong ruổi. Cụ thể vì cái gì hần cũng không rõ, chỉ là một loại cảm giác không muốn rời xa, khi đó hần đã nghĩ, chắc là vì Mộng Dao và Nguyên Phương, không muốn để hai người họ cứ như vậy tách ra, rất đáng tiếc.

Nhưng có lẽ trong lòng cũng đã mơ hồ tự nói với mình, hình như không phải thế.

Hần cảm thấy có chút không có thể hiểu được chính mình.

Đọa Lạc cốc, lại xảy ra án mạng giết người, hai người lại có thể cùng một chỗ cùng phá án, nói thật, Địch Nhân Kiệt tuy rằng lo lắng cho sự an toàn của mọi người, nhưng kỳ thực hần vẫn là... rất hưởng thụ.

Chưa nói chuyện hần đối với điều tra phá án có sự yêu thích cuồng nhiệt, càng là chuyện phức tạp hần càng thích, mà Vương Nguyên Phương bên người thường cho hần manh mối, khi hần suy tư cậu phản bác cũng cho hần linh cảm, điều này khiến hần rất vui.

Chính mình hình như càng ngày càng thích công tử ca thoạt nhìn kiêu ngạo này.

Sau khi ý thức được tình cảm của mình đối với Nguyên Phương có chuyển biến, Địch Nhân Kiệt cũng không thấy có cái gì không ổn. Là bằng hữu, hảo bằng hữu nha.

Vốn dĩ hần cũng không quá lưu tâm nữa.

Nhưng là, sự tình phát triển so với Địch Nhân Kiệt tưởng tượng còn nhanh hơn. Hần ý thức được tình cảm của mình đối với Nguyên Phương có chuyển biến là ở Đọa Lạc cốc, phát hiện được có chỗ không thích hợp, cũng là ở Đọa Lạc cốc.

Có chỗ nào không đúng.

Đêm hôm đó hai người bọn họ ngồi trên tảng đá, bên trong sơn động là một đám nữ nhi cần bọn hắc bảo hộ. Trong lúc rảnh rỗi, cả hai tán gẫu chuyện trên trời dưới đất. Vương Nguyên Phương là người rất thú vị. Người không quen biết sẽ cảm thấy cậu lạnh như băng, đối với ai cũng một bộ dáng “không phận sự chớ tới gần”, nhưng khi đã quen thân, sẽ thấy người này như một tiểu hài tử. Hai người trò chuyện một hồi, liền nói tới ấn tượng đầu tiên.

Địch Nhân Kiệt nói, hắn cảm thấy Vương Nguyên Phương bây giờ với Vương Nguyên Phương khi mới gặp không giống nhau, Nguyên Phương nhú mày, hắn sâu kín nói – “Huynh nha, càng nhìn càng thuận mắt”.

Khi đó Nguyên Phương tựa như một tiểu hài tử, quần quýt lấy Địch Nhân Kiệt hỏi cái này cái kia, lại hỏi là khi nào thì thấy cậu khác, hỏi hắn thấy cậu phá án thế nào. Địch Nhân Kiệt cũng vui vẻ bởi cậu trò chuyện, cho đến khi Nguyên Phương dùng ngón tay chỉ chỉ lên trán hắn nói chuyện hắn và Lý Uyển Thanh, Địch Nhân Kiệt lại như là Nguyên Phương nói bậy, trầm mặt lại, nâng tay liền bắt được cổ tay Nguyên Phương đang để trên trán mình. Nguyên Phương lặng đi một chút, nhưng rất nhanh phản ứng, tay kia lập tức vung tới, Địch Nhân Kiệt nhú mày tránh khỏi, thân mình nhào tới chỗ Nguyên Phương, Nguyên Phương bị động tác này làm cho trở tay không kịp, đến lúc phản ứng được thì cả người đã bị Địch Nhân Kiệt áp nằm ngửa trên tảng đá.

Hai cổ tay đều bị Địch Nhân Kiệt nắm, người bị áp đảo hiển nhiên có chút bức mình, hung tợn trừng hắn: “Địch Nhân Kiệt, huynh làm gì!”

“Ôi ôi ôi, đánh không lại ta sẽ tức giận sao?” – Địch Nhân Kiệt xấu xa cười, kẻ sát mặt mình vào mặt Nguyên Phương, cố ý để hơi thở khi nói chuyện phả vào cổ cậu – “Huynh tình nguyện chịu thua đi thôi ha ha ha ha ha...”

“Ai đánh với huynh! Là huynh động thủ trước mà!” – Cảm giác người dưới thân mình tựa hồ bởi mình nói chuyện sinh ra nhiệt khí mà giãy giụa thân thể muốn rời khỏi, Địch Nhân Kiệt bỗng nở nụ cười, cúi người về mặt nhiệm túc nhìn Nguyên Phương đang thở phì phì.

“Ta động thủ trước?” Hắn hỏi.

“Sao hả, huynh còn chối?” – Nguyên Phương liếc mắt, vẻ mặt khinh bỉ.

“Ta động thủ trước cũng bởi vì huynh khơi mào trước.”

Địch Nhân Kiệt thấy người dưới thân về mặt từ khinh bỉ dần dần chuyển sang rối rắm, sau đó là có chút buồn bức nhìn mình, chậm rãi mở miệng – “Ai... ta nói Địch Nhân Kiệt huynh sao giống Mộng Dao dễ giận vậy, ta chỉ đùa thôi mà. Thế nào, còn muốn đánh a?”

Địch Nhân Kiệt không nói gì, Nguyên Phương tựa hồ cũng vì hắn bỗng nhiên trầm mặc có chút kỳ quái, nhìn chăm chăm hắn, tạm thời quên mất tư thế của hai người lúc này ngượng ngùng cỡ nào.

“Ai, Địch Nhân Kiệt, huynh... Không có sao chứ?”

Nguyên Phương hỏi dò. Địch Nhân Kiệt lắc đầu, không nói gì, lúc này hắn cúi đầu đánh giá Nguyên Phương đang nằm dưới mình một phen, mới đột nhiên như phải bỗng, buông lỏng cổ tay Nguyên Phương, sau đó vội vàng đứng dậy khỏi người cậu, nhảy xuống đất.

Tiêu rồi, Địch Nhân Kiệt lúc này trong lòng vô cùng rối loạn. Đậu hũ đã ăn cả một đồng, Nguyên Phương có thể hay không...

Nhưng lần này Nguyên Phương lại bình tĩnh bất ngờ, không hề để ý. Một lát sau, Nguyên Phương cũng nhảy xuống khỏi tảng đá, đứng bên cạnh Địch Nhân Kiệt.

“Ai, Địch Nhân Kiệt.”

Vương Nguyên Phương ở bên cạnh đung đung vai hắn, lại không hề nhìn, chỉ nói – “Nếu chúng ta đã là hảo huynh đệ, huynh cũng đừng cái gì đều không nói” – dứt lời quay đầu nhìn hắn, nhú mày hỏi – “Huynh nói thật đi, huynh với Uyển Thanh cô nương có phải...”

“Không có, đừng đoán mò vậy...” Địch Nhân Kiệt phất phất tay, cười nói “Huynh đừng hiểu lầm...”

“Ta hiểu lầm?” Nguyên Phương trừng mắt nhìn về phía hắn “Ta có cái gì hiểu lầm?”

“Đúng đúng đúng” – Địch Nhân Kiệt quay đầu nhìn Nguyên Phương – “Huynh không có huynh không có.”

“Hừ, không phải ai ta cũng quan tâm, huynh không muốn nói ta cũng không muốn nghe đâu.” – Nguyên Phương liếc mắt, ôm kiếm xoay người trở về sơn động. Ở phía sau, Địch Nhân Kiệt nhìn bóng lưng người nọ rời đi, một bàn tay xoa xoa lỗ tai, nhúu mày.

Kinh thành tứ thiếu. Hắn cười cười, lắc đầu.

Khờ đại a.

5. Mưa Phủ Trường An - Chương 5

Địch Nhân Kiệt vốn không có ý định để Nguyên Phương biết được phần tình cảm này. Bởi vì nếu là người khác, Địch Nhân Kiệt có lòng tin mình theo đuổi được.

Nhưng là.

Nhưng là, cậu chính là Nguyên Phương.

Chưa nói chuyện mình và đối phương đều là nam tử, thì Nguyên Phương là ai a, thái độ lạnh như băng đó, Địch Nhân Kiệt chân chính cảm nhận được phiền toái lớn nhất từ trước tới giờ.

Địch Nhân Kiệt từng vì thích một người mà phiền não? Nhưng lần này hắn lại phá lệ muốn khống chế chính mình.

Tuy rằng hắn biết, mình khó mà khống chế được.

Cho nên, cuối cùng vẫn để cho Nguyên Phương biết.

Mưa tí tách ngoài phòng dần tạnh. Tiếng vọng của mưa ở bên tai cũng dần dần tiêu thất. Bốn phía chợt an tĩnh, làm hắn có chút không kịp thích ứng.

Địch Nhân Kiệt hơi hối hận mình đã để Vương Nguyên Phương trốn thoát như vậy.

Nói là không yên lòng, chi bằng nói là kỳ thực mình rất muốn gặp cậu.

Khi biết cậu còn sống, hắn như trước cho rằng có thể khống chế chính mình, nhưng hiển nhiên là hắn lại đánh giá bản thân quá cao rồi.

Hắn có thể tự nói với mình, biết Vương Nguyên Phương của hắn còn sống là đủ rồi, mình sẽ không sao, người kia nếu đã trốn tránh tức là không muốn gặp mình, mình làm sao còn mặt dày chạy theo được, tưởng là ai cũng mê luyến mình sao.

Chính là hắn có biện pháp an ủi mình, lại không có biện pháp lừa mình dối người.

Có đôi khi Địch Nhân Kiệt tự chủ cường đại đến kinh người, nhưng đôi khi lại là một chút cũng không có.

Chỉ cần đối phương là Nguyên Phương, tự chủ của Địch Nhân Kiệt liền đột nhiên chạy mất sạch.

Mà hắn cũng là vì không khống chế tốt bản thân mới ngoài dự kiến để cho Nguyên Phương biết được tình cảm của hắn đối với cậu.

Trên tảng đá ở Đọa Lạc cốc là lần đầu tiên hắn phát hiện mình sắp khống chế không được bản thân mình. Sau lần đó, Địch Nhân Kiệt còn có chút tự hoài nghi. Hắn sợ mình sẽ làm ra cái gì không tốt với Nguyên Phương. Dù sao đối với chuyện tình cảm, Nguyên Phương chỉ có thể coi là một người lớn ngây thơ chưa hiểu sự đời mà thôi, hắn sợ mình sẽ tổn thương cậu.

Đương nhiên, khi đó, hắn cũng minh bạch một chuyện.

Chính mình đối Nguyên Phương, đại khái...

Là yêu.

Là yêu Nguyên Phương.

Hồ hững khi gặp mặt lần đầu, sắc bén khi đối chọi gay gắt, ăn ý khi hợp tác, còn có, bộ dáng quan tâm, bộ dáng tức giận, bộ dáng tự hỏi, bộ dáng cười nhạt...

Sớm đã ở trong lòng hắn để lại dấu ấn từng chút một, không thể quên được, không thể xóa được.

Địch Nhân Kiệt thăm nghĩ.

Kỳ thực, Địch Nhân Kiệt hẳn tự cho mình là người thẳng thắn, nếu thích Nguyên Phương, cũng không có gì ngượng ngùng. Lúc trước cùng nhau phiêu bạt, cả đám đều là cãi nhau âm ỉ suốt đường đi, Địch Nhân Kiệt thỉnh thoảng trêu chọc Nguyên Phương, ăn đậu hũ, Nguyên Phương cũng đã quen hẳn nói năng tùy tiện, tính tình biến thái, thường xuyên vì vài chuyện vặt cùng hắn nháo một trận, Địch Nhân Kiệt cũng là thích thú hưởng thụ.

Mỗi lúc như thế, Uyển Thanh đều kéo Mộng Dao lại, cười nói, hai người này cứ như tiểu hài tử, vừa nhìn nhau đã kết oan gia rồi.

Mộng Dao nghe không hiểu, vẻ mặt mờ mịt, Địch Nhân Kiệt lúc này xấu xa cười với Uyển Thanh – “Nhìn xem, vẫn là Uyển Thanh hiểu ta!”

“Hiểu cái gì chứ!” – Nguyên Phương nghe ra ý trêu chọc trong lời nói của Uyển Thanh, lấy vai hung hăng huých vai Địch Nhân Kiệt một cái, bất mãn nói. Địch Nhân Kiệt vẫn chỉ cười, cười đến vẻ mặt đều là cứng chiều.

Tết Trung Nguyên, mấy người cùng nhau đến sông đào ngoài thành thả đèn hoa sen. Chợ đêm bên sông, ***g đèn tỏa ánh đỏ rực trên mặt đường, người đến người đi, trên mặt ai cũng dào dạt niềm vui. Trên mặt sông tràn đầy đủ loại đèn hoa, thấp sáng cả màn đêm.

Một đêm vui vẻ như vậy, mọi người đi cùng nhau, Địch Nhân Kiệt tất nhiên không quên đi trêu chọc Nguyên Phương, nói cậu làm đèn hoa sen trông thật khó coi. Hắn đương nhiên biết đèn này là Mộng Dao làm, chẳng qua chỉ muốn chọc tức Nguyên Phương một chút thôi. Nguyên Phương cùng Mộng Dao tuy rằng quan hệ bề ngoài là vừa gặp đã gây, nhưng thực tế là rất thân nhau. Khi gặp nguy hiểm, Mộng Dao là nữ nhi duy nhất không biết võ công, Nguyên Phương tất nhiên gánh vác nhiệm vụ bảo vệ nàng. Lúc này Địch Nhân Kiệt trước mặt người này nói móc người kia, Vương đại công tử tinh thần trọng nghĩa bảo hộ bằng hữu tự nhiên là không vui, vì thế hai người lại cãi nhau âm ỉ. Cuối cùng Vương Nguyên Phương hướng Địch Nhân Kiệt, đưa tay lên môi “suýt” một cái, nheo mắt nói: “Ta hôm nay không muốn nói chuyện với huynh nữa.”

Địch Nhân Kiệt có điểm hỗn loạn.

Uyển Thanh đứng một bên buồn cười nói – “Nguyên Phương, huynh hôm nay sao giống tiểu hài tử vậy.” Nguyên Phương vẻ mặt không phục phản bác: “Địch Nhân Kiệt nhà tỷ mới là tiểu hài tử ấy!”

“Nhà ta cái gì a!” – Đến phiên Uyển Thanh lúng túng, quay đầu không để ý hai người nữa, kéo Mộng Dao đi chỗ khác thả đèn.

Hai vị nữ nhi đi thả đèn, bên này hai người cũng chỉ có thể tiếp tục tán gẫu. Hai người trò chuyện một hồi liền nói tới hai nữ nhi bên kia. Bình thường ai cũng rõ ràng, Địch Nhân Kiệt cùng Uyển Thanh tương đối thân thiết, Mộng Dao thì luôn cùng Nguyên Phương cãi lộn, Địch Nhân Kiệt mượn chuyện này khơi ra, nói cái gì xem Uyển Thanh kia, xem lại Mộng Dao kia, thật là khác biệt. Còn nói Nguyên Phương không biết chọn người, lại cùng Mộng Dao dữ như hổ mẹ cái cọ. Nguyên Phương nghe hắn hạ thấp Mộng Dao như vậy, tất nhiên không vui, vung tay muốn đánh hắn, ai ngờ Địch Nhân Kiệt la một tiếng bỗng ngồi phịch xuống, bộ dáng dường như rất khổ sở. Uyển Thanh cùng Mộng Dao nghe tiếng chạy tới, Uyển Thanh đỡ Địch Nhân Kiệt dậy, Mộng Dao nói Nguyên Phương huynh cũng biết tính Tiểu Hổ mà, sao lại động thủ vậy chứ. Nguyên Phương thật sự là có miệng khó cãi, chỉ cúi người nhìn Địch Nhân Kiệt, vẻ mặt tức tối: “Đừng giả bộ! Ta vừa rồi có dùng sức đâu!”

Địch Nhân Kiệt vừa nghe Nguyên Phương nói với mình, vẻ mặt thống khổ trong nháy mắt thay đổi, cười xấu xa ghé vào tai Nguyên Phương nói nhanh: “Ta thích giả bộ đó, rồi sao?”. Dứt lời không đợi Nguyên Phương phản ứng đã bỏ chạy. Nguyên Phương thấy Địch Nhân Kiệt chạy trốn, không chịu bỏ qua, liền đuổi theo.

“Địch Nhân Kiệt, huynh đứng lại đó cho ta!”

Người phía sau một mực truy đuổi, Dịch Nhân Kiệt tùy tiện chọn một đường nhỏ không người liền rẽ vào, Vương Nguyên Phương theo sau nhất quyết không buông tha, cuối cùng Dịch Nhân Kiệt đành dừng bước, quay đầu lại đối diện Vương Nguyên Phương đang đuổi tới, duỗi tay ra chặn được một quyền cậu vung ra, vừa chuyển nhẹ liền dễ dàng nắm lấy cổ tay đối phương. Vương Nguyên Phương cắn răng muốn giật ra, bất đắc dĩ Dịch Nhân Kiệt nắm chặt quá, cậu rút quạt đánh tới. Dịch Nhân Kiệt lộ ra nụ cười nghiền ngẫm, tay đang nắm cổ tay Nguyên Phương bỗng dùng lực, hém nhỏ chặt chội, hai người đứng song song, Dịch Nhân Kiệt nhẹ nhàng đem Nguyên Phương áp chế trên bức tường phía sau cậu.

“Vương công tử, có cảm thấy động tác này rất quen thuộc không?” – Tiến tới gần Nguyên Phương, Dịch Nhân Kiệt cười xấu xa. Vương Nguyên Phương trừng mắt liếc hần một cái, hung tợn nói – “Dịch Nhân Kiệt huynh cố ý phải không?”

“Ai, sao huynh biết nha?” – Dịch Nhân Kiệt cười thoải mái, Nguyên Phương giãy giụa, không tránh được Dịch Nhân Kiệt kiềm chế, lườm hần một cái nữa – “Được rồi, được rồi, buông ta ra.”

“Ày, ta mạn phép không buông thì sao a?” – Dịch Nhân Kiệt nghiêng đầu, chơi xấu.

“Ta nói, huynh thật là...” – nghe Dịch Nhân Kiệt nói, Vương Nguyên Phương nổi giận, Dịch Nhân Kiệt nhìn cậu, chờ cậu nói tiếp.

“Huynh thật là...” – Vương Nguyên Phương tựa hồ là nhất thời nghĩ không ra từ nào có thể hình dung Dịch Nhân Kiệt, nhìn Dịch Nhân Kiệt một chút, há miệng nghĩ nửa ngày mới trưng ra vẻ ghét bỏ nói tiếp – “Ta nói Dịch Nhân Kiệt, huynh cũng thật là ngốc, cơ hội tốt như vậy huynh không tận dụng lại cùng ta tranh cãi, huynh chẳng biết gì hết.”

“Cơ hội?” Dịch Nhân Kiệt nghe không hiểu, hỏi lại.

“Huynh từ lúc nào thì chậm chạp thế hả? Còn cho mình là cao thủ tình trường” – Nhìn tới nhìn lui Dịch Nhân Kiệt một hồi, Vương Nguyên Phương híp mắt, mang theo ý vị khiêu khích sát lại Dịch Nhân Kiệt, thanh âm cố ý kéo dài nói – “Cùng Uyển Thanh cô nương của huynh dạo chợ đêm rồi...”

Những lời này Nguyên Phương nói không xong được.

Thanh âm đã bị đẩy trở vào.

Nói đúng ra, là môi của cậu, bị chặn lại.

Một khắc này Dịch Nhân Kiệt không biết vì cái gì không còn chút khống chế nào, nhất là khi nghe Nguyên Phương nói chuyện mình và Lý Uyển Thanh, trong lòng bỗng nhiên trở nên rất, rất...

Tức giận.

Vì thế ma xui quỷ khiến hần liền dùng sức đè Nguyên Phương vào tường, cúi đầu hôn xuống.

Người trong lòng đại khái là bị hành động của Dịch Nhân Kiệt dọa cho sợ choáng váng, không kịp phản ứng, trừng mắt nhìn thấy gương mặt hần gần trong gang tấc, cổ tay bị Dịch Nhân Kiệt nắm chặt, quên cả phản kháng.

Dịch Nhân Kiệt đến giờ đôi khi vẫn nghĩ, nếu lần đó không xúc động như vậy, sau này sẽ có rất nhiều chuyện khác đi.

Hần không biết lần này xúc động đến tột cùng là tốt hay là xấu.

Cuối cùng khi hần buông Nguyên Phương ra, cậu vẫn còn ngây ngốc ngẩn người thở phì phò, không kịp phản ứng. Dịch Nhân Kiệt cúi đầu nhìn cậu, thấy cậu vẻ mặt bản thân, nhất thời làm hần luống cuống.

“Nguyên Phương ta...” – Dịch Nhân Kiệt há mồm muốn nói cái gì, Nguyên Phương lại bỗng nhiên đẩy mạnh Dịch Nhân Kiệt đang nắm cổ tay mình, cái gì cũng không nói, xoay người bỏ đi.

“Nguyên Phương!” Dịch Nhân Kiệt nóng nảy, xông lên trước giữ chặt cậu. Nguyên Phương dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

“Dịch Nhân Kiệt huynh buông ra.”

Trong thanh âm tràn đầy tức giận.

Có lẽ là cảm giác mình bị người khác tùy tiện khi dễ, hơn nữa là chuyện không thể tha thứ, nhất thời không biết ứng phó thế nào, liền muốn chạy trốn. Trong giọng nói ngập mùi thuốc súng, quả thực có thể đem thành Trường An nổ tanh bành.

Vừa nghe khẩu khí nổi giận đùng đùng của Nguyên Phương, Dịch Nhân Kiệt trong lòng ghen lại, trên tay dùng lực kéo Nguyên Phương về, đè lại trên tường.

“Dịch Nhân Kiệt huynh rốt cục muốn làm gì?!” – Vương Nguyên Phương vừa thấy Dịch Nhân Kiệt lại kéo mình trở về, xem như hoàn toàn phát hỏa, rút quạt ra muốn đánh, Dịch Nhân Kiệt không trốn không tránh, ăn nguyên một quạt của Nguyên Phương.

Dường như không đoán được Dịch Nhân Kiệt ngay cả tránh cũng không tránh, Nguyên Phương sửng sốt, có chút kinh ngạc nhìn Dịch Nhân Kiệt.

“Vương Nguyên Phương huynh hãy nghe ta nói.”

Dịch Nhân Kiệt gọi tên cậu, thanh âm trầm trầm. Nguyên Phương mắt khép hờ, không nói chuyện cũng không nhìn tới Dịch Nhân Kiệt, một bộ dáng có chuyện nói mau lão tử hiện tại rất bức, ngực phập phồng lợi hại, không biết là do vừa rồi bị Dịch Nhân Kiệt hôn hay là do bản thân tức giận.

“Ta thích huynh.”

Hít sâu một hơi, Dịch Nhân Kiệt nói.

Vương Nguyên Phương nghe được câu này, thân thể cũng cứng lại. Cậu chậm rãi quay đầu nhìn Dịch Nhân Kiệt trước mặt.

“Huynh.. Vừa rồi... Nói cái gì?”

Đại khái là cảm giác mình nghe lầm, Vương Nguyên Phương lắp bắp hỏi lại.

“Ta nói ta thích huynh.”

Đã nói ra được một lần, lần thứ hai thoải mái hơn rất nhiều, Dịch Nhân Kiệt nhìn vào mắt Vương Nguyên Phương, nhanh nhẩu trả lời.

Vương Nguyên Phương nhìn hẩn.

Một lát sau, Nguyên Phương bỗng nở nụ cười, tầm mắt cũng dời đi, giống như vừa nghe được một chuyện cười vậy. Qua một lúc, lại lần nữa nhìn Dịch Nhân Kiệt, nheo mắt hỏi: “Dịch Nhân Kiệt huynh điên rồi à? Mê sáng cái gì vậy?”

“Ta không có mê sáng.”

Dịch Nhân Kiệt dừng ở biểu tình đang dần dần biến thành kinh ngạc của Nguyên Phương, bình tĩnh nói.

“Vương Nguyên Phương, Vương đại công tử. Ta không đùa với huynh đâu.”

Hẩn nhìn cậu, nói như phát thệ.

“Ta Dịch Nhân Kiệt, yêu thích huynh.”

6. Mưa Phủ Trường An - Chương 6

Có một số việc khi đã quyết định rồi thì dù bất cứ giá nào cũng không còn quay đầu lại được nữa.

Tựa như Dịch Nhân Kiệt.

Hẩn biết mình bước một bước này, hậu quả sẽ là cái gì.

Nhưng hắn lựa chọn không trốn tránh, nhìn thẳng vào phần tình cảm này của mình.

Hắn cảm giác mình sẽ không hối hận. Hiện tại sẽ không, tương lai cũng thế.

Nói ra khỏi miệng, để cho đối phương biết, mặc kệ đối phương hỏi đáp cái gì, vậy là đủ rồi.

Đó là quyết định của hắn.

Vương Nguyên Phương nheo mắt nhìn Địch Nhân Kiệt trước mặt mình, hoàn toàn mang ánh mắt đang nhìn quái vật. Địch Nhân Kiệt cảm giác lạnh cả người.

“Địch Nhân Kiệt, huynh có biết vừa rồi huynh nói cái gì không?”

Thanh âm nặng trĩu, nghiêm túc như sắp lấy mạng hắn.

“Ta biết.”

Địch Nhân Kiệt cũng nhìn về phía Nguyên Phương, bình tĩnh nói: “Đầu óc ta hiện tại rất rõ ràng, rõ ràng hơn bất cứ lúc nào”.

“Huynh lúc này không có uống rượu đấy chứ?”

“Không có.”

“Hay là bị ta đánh tới choáng váng rồi?”

“Làm sao có thể.”

“Thế sao lại đùa giỡn như vậy?”

“Ta đùa giỡn huynh hồi nào?”

Địch Nhân Kiệt cảm thấy Vương Nguyên Phương trước mắt mình lúc này quả thật là đồ đàn nhất trong đám đồ đàn, còn đòi phá án gì chứ, ngay cả tình án của chính mình phá còn không được lại đòi đi phá án của người khác.

Bốn mắt nhìn nhau, trầm mặc thật lâu.

“Ha ha”, một lúc sau, Địch Nhân Kiệt thấy Vương Nguyên Phương giương giương khóe miệng, nhìn mình miễn cưỡng trưng ra một nụ cười không giống cười chút nào.

Phản ứng này của Nguyên Phương không biết là vô ý hay cố ý, lại như gội một thùng nước lạnh vào lòng Địch Nhân Kiệt.

Xem phản ứng này thì...

Đại khái là không phải giả...

Địch Nhân Kiệt khổ sở nghĩ.

Lúc này Vương Nguyên Phương lại cúi đầu, sau khi tự hỏi một lúc lâu lại ngẩng đầu nhìn Địch Nhân Kiệt, nhú mày.

Sau đó cậu bỗng nhiên thừa lúc tay Địch Nhân Kiệt thả lỏng kiểm chế đối với mình, hung hăng đẩy ra, xoay người bỏ chạy.

Chạy trốn khỏi Địch Nhân Kiệt, Vương Nguyên Phương cũng đã thu hết can đảm. Không đợi Địch Nhân Kiệt kịp phản ứng, người cũng đã chạy xa.

“Ai Nguyên Phương...” – Địch Nhân Kiệt muốn gọi Nguyên Phương lại, nhưng trên thực tế âm thanh không có nửa phần sức lực.

Bởi vì hắn biết, dù cho cậu có nghe thấy cũng sẽ không chịu đứng lại.

Để cậu đi đi vậy.

Dù sao cũng đã đến nước này rồi.

Địch Nhân Kiệt đứng nguyên tại chỗ, một bàn tay xoa cái lỗ tai, thở dài.

Bất quá... Từ từ...

Địch Nhân Kiệt dừng tay, nhú mảy.

Hắn vốn là người rất cẩn thận.

Vừa rồi hắn thấy, trong tích tắc khi Nguyên Phương chạy đi, hình như là...

Cười một chút?

Nhưng cảm giác trong nháy mắt này, hình như không được thật lắm.

Là ảo giác?

Cậu nở nụ cười?

Cậu nở nụ cười?

Cậu không tức giận?

Vậy rốt cục là sao?

Đại công tử thần thám tình thánh của chúng ta, lúc này cũng là triệt để hỗn loạn.

Đại khái bởi vì khi đó, Địch Nhân Kiệt căn bản không có nghĩ tới, Nguyên Phương bỗng dưng chạy đi là bởi vì nhện không được nữa.

Nhện cười không được, ừm.

Vương Nguyên Phương luôn không thẳng thắn không thành thật, bất quá sau đó vẫn là thành thật kể lại với Địch Nhân Kiệt, khi nghe Địch Nhân Kiệt nói thích mình, phản ứng đầu tiên chính là sợ đến choáng váng, rồi sau là nhện không được thăm vui vẻ.

Vương Nguyên Phương tính tình thế nào chứ. Chính cậu không chịu thừa nhận nhưng trong lòng Địch Nhân Kiệt minh bạch vô cùng. Giả bộ nổi giận dưng dưng chạy trốn để che giấu tình cảm của mình, đúng là tác phong của Vương đại công tử nhà.

Chẳng qua chính mình lúc ấy quá mức để ý đến việc mình thổ lộ có làm ảnh hưởng đến tình cảm bình thường giữa mình và Nguyên Phương không. Nếu được thì không nói làm gì, nhưng nếu không được...

... sẽ thành xa lạ mất.

Bởi vậy, đêm đó Địch Nhân Kiệt không đi tìm Nguyên Phương để hỏi chuyện.

Cũng bởi vậy, Vương đại công tử khi trộm vui mừng có bộ dáng thế nào, hắn đại khái là vô duyên không nhìn thấy.

Bây giờ ngẫm lại, xúc động lần đó đã cho hai người hạnh phúc ngắn ngủi, còn lại rất nhiều điều vĩnh viễn chỉ là tưởng niệm. Nhưng nếu không nói ra, có lẽ bọn hắn đời này cứ vậy mà mơ hồ bỏ lỡ.

Hắn cũng không biết cuối cùng là đúng là sai.

Ngoài cửa sổ, mưa đã tạnh từ lâu nhưng mặt trời vẫn không lộ dạng, không gian u ám bao phủ cả thành Trường An. Địch Nhân Kiệt nghiêng đầu nhìn cây quạt đặt bên gối, thở dài.

Phải đi tìm cậu.

Hắn trầm nghĩ.

Có tự chủ đôi khi cũng không hoàn toàn là chuyện tốt.

Có những chuyện nếu quên một lần, có thể bỏ lỡ cả một đời.

Hắn không muốn mình phải hối hận.

Khi Nguyên Phương quay lưng về phía hắn, bỏ đi trong màn mưa, hắn từng có một chút do dự.

Có lẽ cậu không muốn gặp lại mình?

Ta sao lại nghĩ ai cũng mê luyện mình chứ?

Nhưng bây giờ, hắn đã nghĩ thông suốt.

Tựa như lời bày tỏ đêm đó. Nếu bỏ lỡ, kết quả sẽ ra sao?

Vĩnh viễn cũng không biết được hai người yêu nhau, so với một người im lặng đơn phương còn khổ sở hơn.

Hắn không muốn cứ như vậy mất đi cậu.

Cho dù có thể sẽ bị Nguyên Phương đuổi đi, hắn cũng muốn đi tìm cậu. Cho dù phía trước có chuyện gì, chỉ cần là cậu, Dịch Nhân Kiệt hắn sẽ không hối hận. Lần này, hắn cũng không muốn bản thân hối hận.

Nhưng mà đi đâu tìm đây. Dịch Nhân Kiệt được xưng tụng là thần thám lúc này cũng trở nên hồ đồ. Hắn thông minh, Vương Nguyên Phương nói cho cùng có chỗ nào kém hắn? Hai người lại hiểu rõ đối phương, nơi Dịch Nhân Kiệt nghĩ đến Vương Nguyên Phương cũng nhất định có thể nghĩ đến, cho nên nơi mà Dịch Nhân Kiệt nghĩ đến được, Vương Nguyên Phương khẳng định không ở đó.

Chuyện này, phải làm sao đây.

Trong lúc suy tư, Dịch Nhân Kiệt bất giác cầm cây quạt bên gối xoay xoay trong tay, nhưng vừa mới cầm lên, hắn liền phát hiện không đúng.

Sợi dây đeo trên cán quạt không có.

Dịch Nhân Kiệt ngẩn ra, vội vàng đứng dậy, tìm một vòng trên mặt đất, không tìm thấy.

Đang lúc Dịch Nhân Kiệt đứng trong phòng gãi đầu cố nhớ xem mình làm rơi khi nào, cửa bỗng có người từ bên ngoài đẩy vào.

“Thiếu gia! Thiếu gia!”

Không cần đoán cũng biết là ai, Nhị Bảo vội vàng xông vào.

Dịch Nhân Kiệt đứng trong phòng, hít sâu một hơi ngăn chặn cơn giận, đưa lưng về phía Nhị Bảo liếc liếc mắt, tiếp theo quay đầu lại hung tợn trừng Nhị Bảo: “Làm gì vậy, ngươi không thể yên tĩnh một chút sao?!”

Nhị Bảo vừa bước vào đã bị ánh mắt hung ác của thiếu gia hù sợ, không tự giác rụt rụt cổ, ngập ngừng nói: “Không phải, thiếu gia, tôi... Tôi có chuyện muốn nói với cậu...”

“Chuyện gì?” – Dịch Nhân Kiệt tìm khắp phòng đang phiền muộn chết, làm gì có tâm tình nghe Nhị Bảo nói nhăng nói cuội.

“Trước đây tôi nghĩ mình nhìn lầm nên không nói cho thiếu gia biết, nhưng hôm nay gặp Vương công tử rồi tôi cảm thấy có lẽ tôi không nhìn lầm, nên cảm thấy vẫn là nói cho thiếu gia hay thì tốt hơn...”

Dịch Nhân Kiệt vốn không chú tâm nghe Nhị Bảo nói, nhưng vừa nghe nhắc tới Vương công tử, lỗ tai lập tức dựng thẳng, quay đầu nhìn về phía Nhị Bảo: “Cái gì? Ngươi vừa mới nói cái gì? Nguyên Phương làm sao?”

“Tôi, chuyện này...” – Nhị Bảo ấp úng – “Tôi mấy hôm trước, ở trong phủ, hình như thấy... một người rất giống Vương công tử... A nhưng chỉ là thoáng qua thôi, tôi cũng không biết có phải mình hoa mắt hay không...”

“Trong phủ?” – Dịch Nhân Kiệt hí hóp mắt hỏi lại.

“A đúng rồi, chính là ngày cậu ra ngoài mua thuốc cho tôi đó, là trước khi cậu quay về thì...” – Nhị Bảo gật gật đầu.

Dịch Nhân Kiệt nhú mày, nhớ lại hôm đó trở về thấy Nhị Bảo biểu tình kỳ quái đang nhìn chằm chằm nơi nào đó trong viện.

“À, Nhị Bảo.”

Dịch Nhân Kiệt cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, lại ngẩng đầu, đây mặt tươi cười nhìn Nhị Bảo.

“A, thiếu gia...” – thấy thiếu gia cười như dương quang sáng lạn, chẳng biết sao Nhị Bảo lại thấy lạnh cả người.

Địch Nhân Kiệt đến gần nắm vai Nhị Bảo, cười nói: “Nhị Bảo a, gần đây ngươi thật sự là càng ngày càng ngoan nha, nhìn thấy Vương công tử cũng không nói cho ta biết ha ha ha ha...”

“Không phải, thiếu gia, cái này, tôi lúc ấy cũng không chắc mà...” – Nhị Bảo làm vẻ mặt lấy lòng nhìn Địch Nhân Kiệt – “không phải bây giờ cũng đã nói rồi sao...”

“Đúng, a ha ha ha bây giờ mới nói cho ta biết ha ha ha...” – Địch Nhân Kiệt cười lớn, dùng sức vỗ vỗ lưng Nhị Bảo, nụ cười trên mặt Nhị Bảo cứng lại, thiếu chút nữa phổi cũng bị Địch Nhân Kiệt đánh văng ra.

“Chính là, Nhị Bảo a...”

Địch Nhân Kiệt tiến sát lại Nhị Bảo, trên mặt tràn đầy tươi cười, Nhị Bảo rụt cổ chỉ muốn chạy trốn, Địch Nhân Kiệt khi tươi cười trong mắt Nhị Bảo nhìn như bị quỷ nhập...

“Bây giờ, muộn rồi!”

Địch Nhân Kiệt dùng sức vỗ lưng Nhị Bảo một cái, cười lớn.

“A?” – Nhị Bảo không kịp phản ứng.

Tới chừng Nhị Bảo phản ứng kịp thì thiếu gia đã nhanh chóng thu lại nụ cười, xoay người chạy như bay ra khỏi phòng.

“Ai thiếu gia cậu...”

Còn một mình Nhị Bảo lưu lại trong phòng, có chút thấy nhức đầu.

Thiếu gia đây là...

Trong đầu Nhị Bảo bỗng nhiên linh quang chợt lóe.

Thiếu gia không phải là đi tìm Vương công tử chứ!

Nhị Bảo vỗ ót, cũng cuống quýt chạy ra phòng.

“Thiếu gia, thiếu gia cậu chờ tôi với, tôi với cậu cùng đi tìm a thiếu gia!!!”

Nhị Bảo chưa tới mà giọng đã oang oang, nhưng Địch Nhân Kiệt làm gì có tâm tư chờ đợi.

Hiện tại hắn chỉ muốn tìm đến cậu.

Càng nhanh càng tốt.

7. Mưa Phủ Trường An - Chương 7

Phủ Lại bộ thượng thư.

Phủ Lại bộ thượng thư này, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Không biết người xây phủ thượng thư năm đó đã nghĩ thế nào. Căn đại trạch này ngoại trừ phòng ở thì còn lại đều là hoa viên, nhiều góc nhiều lối rẽ quanh co uốn khúc, người không quen thượng thư phủ sẽ rất dễ lạc đường.

Trước khi xảy ra chuyện ở địa cung, Địch Nhân Kiệt cũng từng đến Thượng thư phủ này, nhưng chỉ biết căn phòng mình ngụ lại. Sau khi loạn Trường An kết thúc, Địch Tri Tôn phụ thân của Địch Nhân Kiệt được phong làm Lại bộ Thượng thư, Địch gia cũng dọn vào đây, nhưng phần lớn thời gian Địch Nhân Kiệt vẫn ở lại quê nhà Tịnh Châu, không muốn quay về Trường An. Cũng vì vậy, đến nay đối với Thượng thư phủ, Địch Nhân Kiệt vẫn là cảm thấy không quen thuộc.

Vương Nguyên Phương khẳng định là đang ở phủ Lại bộ Thượng thư này.

Địch Nhân Kiệt phán đoán như vậy.

Vương Nguyên Phương thực thông minh, cũng rất hiểu Địch Nhân Kiệt. Lúc trước Địch Nhân Kiệt nghĩ, nơi mình có thể nghĩ đến, Vương Nguyên Phương cũng nhất định có thể nghĩ đến, mà nơi Vương Nguyên

Phương có thể nghĩ đến, mình cũng có thể nghĩ đến. Cho nên, nếu muốn tìm chỗ trốn Dịch Nhân Kiệt cũng không phải dễ.

Nhưng là, tuy rằng không có cách nào làm cho Dịch Nhân Kiệt đoán không được chỗ ở của mình, nhưng Nguyên Phương có thể làm cho Dịch Nhân Kiệt dù biết cậu đang ở đâu cũng tìm không được cậu.

Lại bộ Thượng thư phủ này từng là nhà của Vương Nguyên Phương, cho dù đường ngang lối tắt khó nhớ thế nào thì đã sống nhiều năm như vậy, cậu hẳn đã thuộc lòng rồi, nhắm mắt lại cũng đi được, so với các nơi khác trong thành Trường An quen thuộc hơn không biết bao nhiêu lần. Nhưng Dịch Nhân Kiệt không giống Nguyên Phương, hẳn cơ hồ không ở trong phủ, đường đi lạ lẫm, chẳng khác gì người xa lạ tới đây. Ở trong phủ này, Nguyên Phương nếu muốn trốn hẳn, chẳng phải thật dễ dàng sao?

Huống hồ Dịch Nhân Kiệt nghĩ, Nguyên Phương cũng sẽ không ở lại Trường An lâu, chỉ vì tiết thanh minh đến thăm Mộ Dung mới tìm chỗ dừng chân trong thành Trường An thôi.

Lại bộ Thượng thư phủ là nơi Nguyên Phương quen thuộc nhất, cũng là nơi tốt nhất để trốn Dịch Nhân Kiệt, hơn nữa Nhị Bảo nói lúc trước ở trong phủ đã từng thấy Nguyên Phương, càng làm hẳn tin tưởng với suy đoán của mình hơn.

Sợ dĩ vừa rồi hẳn hung tợn la mắng Nhị Bảo, là vì nhìn sắc trời đã sắp tối, sợ là...

Sợ là, người kia đã đi mất.

Đã đến thăm Mộ Dung, cậu cũng không cần phải tiếp tục lưu lại Trường An nữa.

Dịch Nhân Kiệt có chút buồn bực nhéo nhéo lỗ tai mình, đứng trong đại hoa viên nhìn quanh quất, tự hỏi Nguyên Phương có thể sẽ trốn trong phủ sao.

Cho dù là, cho dù là có lẽ cậu đã rời khỏi, nhưng hẳn...

Hẳn phải tìm thử xem.

Dịch lão gia yêu thích yên tĩnh, bởi vậy hạ nhân trong Thượng thư phủ không nhiều. Trời đã sụp tối, trong viện tử lại càng không có người qua lại, cho nên đây cũng là thời gian thích hợp để trốn khỏi phủ.

Vương Nguyên Phương cậu nếu đã dễ dàng lén vào Thượng thư phủ được thì một khi muốn đi cũng không phải chuyện gì khó.

Dịch Nhân Kiệt đi trên một đường mòn trong phủ, vừa đi vừa ngẫm nghĩ. Bất tri bất giác lại nghĩ tới những ngày mình và Nguyên Phương cùng ở trong phủ này.

Thời điểm đó là khi quan hệ giữa cả hai tệ nhất. Khi ấy cả bọn vừa trở về Trường An không lâu, vì vụ án Lăng tướng quân mỗi người đều tự mình điều tra, mỗi ngày cũng phải mặt trời lặn mới thấy được mặt nhau. Sau đó, hai người lại vừa khéo gặp nhau ở trước phủ nha Trường An, lúc vừa đến Nguyên Phương vẫn rất ôn hòa, nhưng lúc ra khỏi nha phủ thì cậu như mất hồn, một mình bỏ đi.

Khi đó Dịch Nhân Kiệt hẳn còn không biết Nguyên Phương rốt cục đã gặp phải chuyện gì, chỉ khờ dại cho rằng cậu cãi nhau với ai nên tâm tình không thoải mái.

Sau đó có một đêm hẳn không ngủ được nên ra khỏi phòng muốn tản bộ một lúc. Kết quả không biết ra sao lại lạc đường, đi lòng vòng một hồi thì tới một góc hẻo lánh trong viện.

Tiểu viện này thực sự rất khuất, khuất đến nỗi nếu không phải lạc đường thì muốn tìm cũng tìm không ra được. Cửa viện và tường viện đều thấp thoáng hoa lê trắng như tuyết rơi, hương hoa phiêu đầy không khí. Chẳng qua do bóng đêm âm đạm, lại không có ánh trăng khiến cảnh trí giảm đi mấy phần tuyệt mỹ.

Dịch Nhân Kiệt xưa nay thích những nơi tĩnh lặng như vậy, dù sao cũng là đi tản bộ, liền đẩy mấy cành hoa lê che kín cổng viện qua hai bên, bước vào trong viện.

Kết quả, vừa đặt chân vào sân đã phát hiện có người ở bên trong.

Vương Nguyên Phương.

Đêm yên tĩnh, Địch Nhân Kiệt tạo ra tiếng động dù nhỏ cũng trở thành to, hướng chi là đẩy cây kéo cành như vậy. Vương Nguyên Phương dường như phát hiện có người tới, có chút bối rối đưa lưng về hướng Địch Nhân Kiệt lấy tay lau lau mặt, mới quay đầu lại nhìn Địch Nhân Kiệt đang đi tới.

“... Nguyên Phương?”

Địch Nhân Kiệt đến bên cạnh Nguyên Phương, kỳ quái kêu lên, tiếp theo là đối diện ánh mắt Nguyên Phương đã có chút phiếm hồng.

“... Huynh khóc?” Địch Nhân Kiệt hỏi.

“Không có.” – Hít hít mũi, Nguyên Phương dời đi tầm mắt không nhìn Địch Nhân Kiệt nữa, thanh âm dẫn theo giọng mũi hỏi – “Sao huynh lại tới đây?”

“Ta... ta đang đi tản bộ, lạc đường tới đây.” – Địch Nhân Kiệt nhún vai – “Mà đây là đâu vậy, Thượng thư phủ lại có nơi thế này sao?”

“Đây là...” – Thanh âm của Nguyên Phương dừng một chút, tiếp tục nói – “Đây là nơi tỷ tỷ ta ở trước khi tiến cung.”

“A?” – Địch Nhân Kiệt có chút khó hiểu – “Lệ phi nương nương... trước kia ở đây? Không thể nào... nơi này...”

“Nơi này gọi là Lê Hương Uyển” – Nguyên Phương không nhìn Địch Nhân Kiệt, cứ thế nói – “Tỷ tỷ yêu thích hoa lê, cũng thích yên tĩnh nên cha ta chọn nơi vắng vẻ trong phủ Thượng thư, cho xây viện tử này, trồng đầy hoa lê. Trước đây chuyện ta thích nhất là tới Lê Hương Uyển này chơi với tỷ tỷ. Tỷ tỷ từ nhỏ rất thương ta, thường dẫn ta đi chơi, còn dạy ta rất nhiều thứ... Sau này tỷ tỷ tiến cung, ta đứng là... không có cơ hội... đi gặp tỷ...”

Khi Địch Nhân Kiệt phát hiện thanh âm của Nguyên Phương dẫn theo nước nỡ mơ hồ, định quay lại nhìn thì người nọ đã xoay người đưa lưng về phía hắn, nhìn qua nơi khác. Nhớ tới lần trước tiến cung, Nguyên Phương liền muốn đi thăm Lệ phi nương nương, Vương đại nhân không cho phép, mà bây giờ...

Chẳng lẽ... chẳng lẽ cậu đang nhớ tỷ tỷ mình sao?

Địch Nhân Kiệt nhíu nhíu mày.

Nhớ thương thân nhân cũng là chuyện thường tình của con người.

Khi đó, Địch Nhân Kiệt căn bản không nghĩ tới, Nguyên Phương bị thương không phải vì nhớ tỷ tỷ, mà là...

Tỷ tỷ của cậu đã chết.

Địch Nhân Kiệt muốn an ủi cậu, liền bước đến trước người Nguyên Phương, dang hai tay muốn ôm cậu một cái nhưng Nguyên Phương lại tránh thoát, xoay người nhẹ nhàng nói: “Địch huynh nếu không có việc gì nữa thì về nghỉ ngơi đi, nếu tìm không ra đường, kẻ bên này có chỗ của hạ nhân, đến hỏi bọn họ là được”.

Địch Nhân Kiệt ngăn người.

Thấy Nguyên Phương quay đầu rời đi, Địch Nhân Kiệt kéo tay cậu.

“Nguyên Phương, huynh gần đây làm sao vậy?”

Địch Nhân Kiệt nhìn bóng lưng Nguyên Phương.

Người nọ trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên hung hăng dùng lực, giật tay mình khỏi tay Địch Nhân Kiệt.

“Không có gì.”

Lạnh lùng bỏ lại một câu rồi rời đi.

Để Địch Nhân Kiệt một mình đứng trong sân, thật lâu cũng chưa lấy lại bình tĩnh.

Ngày đó, hắn không dự đoán được đây là lần cuối cùng hai người ở cùng một chỗ cùng nhau trò chuyện.

Sau hôm đó, hai người cơ hồ không gặp mặt, cho đến khi bọn hắn phải rời khỏi phủ Thượng thư, cũng không nói được gì.

Lại sau nữa, Vương Hựu Nhân phát động binh biến, thành Trường An hiểm nguy trùng trùng suýt lọt vào tay giặc.

Một trận loạn trong địa cung, Vương công tử mất tích.

Mọi chuyện trôi qua, cho tới bây giờ, Dịch Nhân Kiệt mỗi khi nhớ tới việc này, trong lòng vẫn ảm ảm đau.

Mình vào lúc Nguyên Phương tổn thương đau khổ nhất, không có hảo hảo ở bên cạnh cậu.

Còn vọng tưởng tự xưng là thần thám, mà dấu vết biến hóa nho nhỏ của người bên cạnh mình cũng không có đi hỏi rõ nguyên do, cuối cùng trong lúc vô ý, bỏ qua mất.

Mà lúc này, Dịch Nhân Kiệt đi một hồi bất tri bất giác đã đứng trên đường dẫn đến Lê Hương Uyển năm nào, từ xa còn thấy được từng tầng cảnh lệ phủ kín. Còn chưa tới ngày hoa lệ nở, cảnh lệ xanh mới đầu xuân, mang theo phong vị đặc biệt. Mây che kín không thấy được ánh trăng, ven đường thấp sáng mấy trụ đèn, trong朦胧 lung có thể thấy rõ đại môn của viện tử này.

Dịch Nhân Kiệt giống hệt như đêm đó, bước tới đẩy mấy cành cây qua hai bên, đi vào.

Hắn hy vọng lúc hắn đặt chân vào sân viện cũng sẽ như cũ thấy người nọ đứng lặng ở bên trong, yên tĩnh nhìn một viện đầy hoa lệ bay lả tả, không lãnh diện lãnh ngữ, chỉ là đối với mình hé ra nụ cười nhẹ.

Nhưng mà, không có gì hết.

Sân viện tĩnh lặng, người đi vắng, hoa chưa nở.

Dịch Nhân Kiệt bước dưới tàng cây, lên bậc thang đi vào phòng. Trong phòng không thắp đèn, Dịch Nhân Kiệt xoay người tìm hỏa chiết tử mang theo trong người, muốn đốt nến lên.

Nhưng tay hắn vừa chạm tới ngọn nến thì dừng lại.

Ngọn nến còn nóng.

Nóng, tức là có người điếm qua.

Hơn nữa tắt còn chưa lâu.

Dịch Nhân Kiệt lặng đi một chút, nhanh chóng phản ứng.

Là Nguyên Phương.

Một khắc này tìm Dịch Nhân Kiệt như muốn nhảy ra ngoài.

Nhất định là Nguyên Phương, nhất định là cậu.

Chỗ mà tỷ tỷ cậu từng ở.

Một nơi hẻo lánh và khó tìm.

Không phải là nơi này sao!

Nền đất trong viện đầy lá rụng cành khô, hiển nhiên là đã lâu không có người tới. Nguyên Phương ở lại đây chắc hẳn cũng không ai biết.

Tìm được rồi. Dịch Nhân Kiệt nghĩ thầm.

Chính là...

Người đi – nhà trống.

Nến đã tắt, coi như đi chưa bao lâu, bằng vào công phu của Nguyên Phương mà nói, cũng đã sớm tới tận đầu rồi không biết.

Dịch Nhân Kiệt nắm tay, hung hăng đánh lên mặt bàn.

Nếu, nếu như có thể đến sớm một chút...

Thật vất vả hần mới quyết định được, nhưng sao ông trời không cho hần cơ hội lần này?

Địch Nhân Kiệt chạy ra khỏi phòng, đến trong viện, tiếng cành khô gãy vỡ dưới chân mình làm hần tâm phiền ý loạn, phảng phất là một bụng tức giận đều chôn vào lòng.

Hần không biết hần đến tột cùng là tức giận cái gì, có lẽ, hần là đang giận chính mình.

Có nhiều thứ, một khi bỏ lỡ, thật sự không tìm về được.

Hần không biết lần sau có thể gặp lại Nguyên Phương sẽ là khi nào. Thanh minh năm sau? Thanh minh năm sau nữa? Thanh minh của ba năm nữa? Hay là... đời này không còn gặp lại?

Thế gian mệnh mỏng, người quen thành lạ.

Địch Nhân Kiệt thất thần bước ra sân. Hần vẫn còn nhớ rõ đêm hôm đó, hần cũng là sau khi Nguyên Phương rời đi một lúc lâu mới ra khỏi tiểu viện, đã thấy con đường phía trước vốn tối om đã sáng bừng bởi hai hàng đèn thấp ven đường. Hần theo đèn ***g kia, tìm được đường trở lại phòng mình.

Mà hiện giờ lúc hần đã biết đường tìm đến, lại không người vì hần đốt đèn ***g ven đường nữa.

Từ xa, Nhị Bảo cầm đèn ***g chạy tới, vừa chạy vừa kêu: “Thiếu gia thiếu gia! Thiếu gia sao cậu chạy tới đây, ta tìm không được cậu, lo lắng muốn chết...”

“Người tự lo cho mình trước đi”. Thấy Nhị Bảo vội vàng chạy tới, Địch Nhân Kiệt liếc mắt, khẩu khí không được tốt.

“Thiếu gia, cậu... không sao chứ?” – Nhị Bảo cẩn thận hỏi. Địch Nhân Kiệt lắc đầu, Nhị Bảo nói – “Thiếu gia không phải là... không phải là muốn đi tìm Vương công tử sao...”

“Huynh ấy đi rồi”. Địch Nhân Kiệt vòng qua Nhị Bảo đi ra phía trước, Nhị Bảo đằng sau “A?” một tiếng, đuổi theo hỏi: “Vương công tử đã đi rồi? Không thể nào? Cậu ấy rời khỏi Trường An sao? Thiếu gia sao cậu biết? Tôi...”

“Nhị Bảo a.”

Địch Nhân Kiệt bỗng nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn Nhị Bảo.

“Dạ, thiếu gia?” – Nhị Bảo vội vàng đáp.

“Tháo hết đèn ***g xuống đi”

Địch Nhân Kiệt phất tay, chỉ chỉ đèn ***g treo ven đường.

“A?” Nhị bảo có điểm không kịp phản ứng.

“Ta nói, người đem, mấy cái, đèn ***g, đều! Tháo! Xuống!!”

Địch Nhân Kiệt cao giọng nói, dứt lời trở về phòng mình.

“Ai thiếu gia! Thiếu gia! Ta tháo xong rồi làm gì nữa, treo chỗ khác sao?” – Nhị Bảo phía sau hỏi vọng tới, Địch Nhân Kiệt cũng không quay đầu lại – “Vứt vào phòng ngủ ấy!”, nói xong bỏ đi.

Nhị Bảo một mình đứng trên đường nhỏ, thì thào: “Thiếu gia nửa đêm nổi điên làm gì...”. Một trận gió lạnh thổi qua, Nhị Bảo sợ run cả người, ngoan ngoãn cầm đèn ***g đi về.

Đến cửa phòng mình, Địch Nhân Kiệt sắp bước vào lại giữa lúc hoảng hốt thấy một người từ cửa phòng mình đi ra ngoài. Địch Nhân Kiệt trong lòng cả kinh, vội vàng chạy tới nhìn theo hướng người nọ đi, một cái bóng đen lọt vào tầm mắt hần.

Địch Nhân Kiệt trong lòng ghen chặt.

Thân ảnh kia... thân ảnh kia, rõ ràng chính là...

Người mà hần đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa...

Quen thuộc đến cho dù chỉ là một chớp mắt, hắn cũng sẽ không nhận sai...

Là cậu.

Địch Nhân Kiệt cẩn rằng, nhắc chân bước tới.

Nhất định là cậu!

Địch Nhân Kiệt không hề nghĩ ngợi, liền đuổi theo

8. Mưa Phủ Trường An - Chương 8

Một khắc này trong đầu Địch Nhân Kiệt bỗng dưng trống rỗng.

Đuổi theo thân ảnh phía trước, Địch Nhân Kiệt lại bỗng dưng dừng bước, cúi đầu thở dốc một hơi, rồi lại ngẩng đầu hướng về bóng lưng người nọ kêu một tiếng: “Nguyên Phương! Một lần cuối cùng, huynh nghe ta nói vài câu được không!”

Thanh âm cao ngất đánh vỡ màn đêm yên tĩnh. Địch Nhân Kiệt thật sự rất sợ Nguyên Phương sẽ không để ý tới hắn, tiếp tục chạy.

Nếu là như vậy, sợ là đời này mình cũng đuổi theo không kịp.

Địch Nhân Kiệt nhìn người nọ, vui mừng thấy người nọ sau khi nghe hắn nói, dần dần chậm cước bộ, lúc sau đứng yên. Chẳng qua, không chịu quay đầu lại.

Nhưng là, chỉ cần cậu chịu dừng bước, từ từ để hắn nói hết những lời muốn nói, là được rồi.

“Nguyên Phương, trở về đi.”

Địch Nhân Kiệt nhìn bóng lưng cậu, nói.

“Ta biết vì sao huynh trốn tránh ta”, Địch Nhân Kiệt cúi đầu, cố gắng khiến thanh âm của mình bình tĩnh.

“Những chuyện đó đều đã qua rồi, không phải sao? Chúng ta còn có thể một lần nữa bắt đầu, tất cả đều là mới, còn chuyện cũ...”

“Địch Nhân Kiệt.”

Người phía trước bỗng nhiên lên tiếng kêu tên Địch Nhân Kiệt, cắt lời hắn. Địch Nhân Kiệt sững sờ nhìn.

“Huynh kêu ta trở về? Ta phải về đâu?”

Thanh âm người nọ như bóng đêm trầm lặng, làm cho người ta nghe xong trong lòng cũng xẹt qua một tia lạnh buốt.

“Đều là quá khứ, huynh nói không sai, cứ để cho tất cả trôi qua đi.”

Thanh âm bình tĩnh đến độ khiến Địch Nhân Kiệt cảm thấy đây không phải những lời từ miệng Nguyên Phương nói ra.

Địch Nhân Kiệt biết, “chuyện đã qua” của cậu và “chuyện đã qua” của hắn, không giống nhau.

“Ta hiện tại là kẻ trắng tay, huynh nói thử xem, huynh kêu ta về là về đâu?”

Nguyên Phương cười lạnh một tiếng. Địch Nhân Kiệt nắm chặt tay hỏi: “Còn ta đây mà?”

Huynh nói huynh trắng tay, còn ta tính là cái gì?

“Địch Nhân Kiệt”. Thanh âm của Nguyên Phương bình thản đến kỳ cục. “Có rất nhiều chuyện không quay về được nữa. Huynh cũng đừng tiếp tục dây dưa, chúng ta sớm đã không có quan hệ gì, không phải sao?”

Không có quan hệ gì?

Vương Nguyên Phương cậu chính là nghĩ như vậy sao?

Địch Nhân Kiệt cảm thấy sự chịu đựng của mình cũng sắp bị Nguyên Phương mài hết.

“Tốt lắm” – Địch Nhân Kiệt gật gật đầu nói – “Vậy huynh nói cho ta biết, nếu huynh cảm thấy chúng ta không có gì, vì sao mấy hôm trước ngày thanh minh còn ở trong sân chỗ ta?”

Đến gần cậu thêm một bước, Địch Nhân Kiệt mở miệng.

“Sau đó vừa rồi, trước khi đi sao lại đến phòng của ta?”

Vương Nguyên Phương, huynh dám nói huynh một chút cũng không để ý?

Địch Nhân Kiệt không tin.

Từng chuyện từng chuyện một, hẳn không tin Vương Nguyên Phương cậu thật sự có thể làm như cái gì cũng chưa xảy ra.

“Huynh còn để tâm đến ta, đúng hay không!”

Địch Nhân Kiệt kêu lên, nhìn bóng lưng lạnh như băng của người nọ, thật cảm thấy như cách một tầng tù ngục.

“Địch Nhân Kiệt huynh nói hay thật, cứ như chỉ có mình huynh chịu bao nhiêu ảm ức ấy!”

Vương Nguyên Phương oán hận nói lớn.

Không có cách nào đối mặt.

Bọn hắn trong lúc đó, vĩnh viễn đều còn cách một bức tường.

Cho dù không đồng ý với hành động của phụ thân mình nhưng Vương Hựu Nhân vĩnh viễn vẫn là thân sinh phụ thân của Nguyên Phương, điểm này, dù là ai cũng không thể thay đổi.

Ở Huyền Vũ môn, Nguyên Phương không ngừng lặp đi lặp lại với chính mình, điều này mình làm là vì giang sơn Đại Đường, là thay cha mình vẫn hồi hết thấy, nhưng cậu cuối cùng cũng không thể đối gạt bản thân.

Là vì Địch Nhân Kiệt.

Toàn bộ cũng là vì hắn.

Đó là lần thứ hai cứu Địch Nhân Kiệt trong nước sôi lửa bỏng ngay dưới tay cha mình. Đồng thời cũng xảy ra cục diện giằng co hai bên.

“Phụ thân đã chết, Mộng Dao cũng đã chết.”

Nguyên Phương không phát hiện, thanh âm của mình đã có điểm nghẹn ngào, âm mũi nồng đậm tố giác toàn bộ tâm tình của cậu.

“Là ta nợ bọn họ quá nhiều.”

Bức tường giữa cậu và Địch Nhân Kiệt quá dày, đến mức chỉ vừa nhìn thấy đối phương là đã bị nghẹn đến không thở nổi.

“Còn nợ của huynh, ta từ trước việc xảy ra ở địa cung đã trả hết rồi không đúng sao!”

Vương Nguyên Phương quay đầu lại, muốn nói Địch Nhân Kiệt để cho cậu đi, không cần tiếp tục dây dưa không rõ, nhưng không đợi cậu quay đầu lại, người kia bỗng nhiên xông lại từ sau lưng, mạnh mẽ ôm lấy cậu.

“Huynh cả đời cũng không trả hết.”

Địch Nhân Kiệt ghé vào lỗ tai Nguyên Phương, nghiêng răng nghiêng lợi hung tợn nói. Nhiệt khí phả vào tai khiến cậu nhin không được từng trận run rẩy.

Vương Nguyên Phương nghiêng đầu, nhắm mắt lại, phát giác đã có dòng nước nóng ảm lặn dài trên hai má.

“Địch Nhân Kiệt huynh buông ta ra.”

Thanh âm bình tĩnh, dẫn theo âm mũi nghẹn ngào.

“Ta nói rồi, chuyện đã qua cứ cho qua đi. Huynh còn có ta mà.”

Địch Nhân Kiệt không buông ra, ngược lại còn ôm chặt hơn.

“Ta đã nói chúng ta không thể nào”. Nguyên Phương hít một hơi sâu, mở mắt ra. Giữa chúng ta vĩnh viễn cách biệt vì cha ta và Mộ Dung Dao, trong lòng Nguyên Phương luôn thầm nghĩ. Huynh rốt cục có hiểu hay không, Địch Nhân Kiệt, huynh rốt cục có hiểu hay không?

“Người chết không thể sống lại!”

Địch Nhân Kiệt ở phía sau Nguyên Phương cơ hồ là găm lên giận dữ.

“Huynh cứ nghĩ như vậy, huynh thật sự rất ích kỷ biết không Vương Nguyên Phương!”

Đã không quan tâm cảm nhận của người khác, còn tự giam mình vào một cái ***g, đây là cái gì chứ?

“Địch Nhân Kiệt!”

Vương Nguyên Phương kêu lên.

“Vì huynh, ta phản bội phụ thân của ta, hại người chết cũng không yên, thầy phơi hoang dã! Vì huynh ta không tiếc để người chung quanh đều hiểu lầm ta, cho ta và phụ thân ta giống nhau, là loạn thần tặc tử gây họa triều đình!”

Vương Nguyên Phương cũng không biết tại sao mình lại khóc.

“Mà bây giờ, cha huynh là Lại bộ Thượng thư, huynh cũng được Hoàng Thượng tán dương hết mực, thăng quan tiến chức là chuyện sớm muộn! Những gì của ta trước đây huynh hết thấy đều chiếm được, huynh còn cái gì chưa đủ, ta còn thiếu huynh cái gì!”

“Huynh thiếu ta bản thân huynh!”

Địch Nhân Kiệt hốt hển nói.

“Ta cái gì cũng không muốn, ta chỉ muốn có huynh thôi!”

Nói như vậy đã rõ ràng chưa?

“Huynh cho rằng huynh xa cách ta chính là an ủi phụ thân huynh sao?! Huynh đang lừa mình dối người huynh biết không?! Huynh cảm thấy nếu Vương đại nhân còn sống, thấy huynh mỗi ngày đều vô nghĩa trôi qua, ngài ấy sẽ vui vẻ sao?”

“Cái gì mà vô nghĩa? Ta hiện tại sống tốt lắm, mỗi ngày đều tốt lắm huynh nghe chưa!”

Vương Nguyên Phương cơ hồ là gào lên, Địch Nhân Kiệt bỗng vịn chặt vai Nguyên Phương, không khoan nhượng kéo cậu lại đối mặt với mình.

“Vậy huynh nói cho ta biết!”

Địch Nhân Kiệt nhìn thẳng vào mắt Nguyên Phương.

“Huynh vì sao phải khóc!”

Vương Nguyên Phương dời tầm mắt đi, không nhìn tới Địch Nhân Kiệt.

“Nếu huynh thật sự buông xuống được, nếu huynh thật sự không cần, nếu huynh thật sự có thể quên tất cả chuyện của chúng ta, vậy huynh mau nói cho ta biết!”

“Huynh vì sao lại khóc?”

Đau lòng muốn chết.

Nhìn thấy liền đau, nhìn không thấy, càng đau.

Vì sao mình lại thích một tên vừa ngốc vừa cứng đầu khùng khiếm thế này. Địch Nhân Kiệt cũng muốn hỏi chính mình, vì sao không buông tay được.

Nguyên Phương cúi đầu, không trả lời hắn, chẳng qua bởi vì khóc mà cả người run rẩy. Gió đêm trầm mặc quét qua hai người, rung động trên tán lá.

Không có cách nào trả lời, thì phải là chấp nhận.

Địch Nhân Kiệt nâng mặt Nguyên Phương muốn hôn lên, lại bị Nguyên Phương dùng sức tránh thoát, giãy giụa muốn rời khỏi vòng tay Địch Nhân Kiệt.

Địch Nhân Kiệt cũng không ép, nhưng vẫn nắm tay Nguyên Phương. Dưới bóng đêm hai người nhìn nhau, kẻ không biết còn tưởng là một đôi tình nhân tương ái.

“Nguyên Phương, trở về đi.” Địch Nhân Kiệt nói “Chúng ta còn có thể đi phiêu du, đi phá án, đi mạo hiểm.” Còn có thể làm rất nhiều rất nhiều chuyện.

“Ta biết huynh không thích thành Trường An, chúng ta có thể rời đi.”

“Chúng ta có thể rời khỏi nơi này, ngao du khắp nơi, không bao giờ trở về nữa” – Rời đi nơi chúng ta gặp gỡ, cũng là nơi thương tâm nhất này.

“Chúng ta có thể lại tiếp tục tỷ thí, bất luận là phá án hay là võ công, ta đều sẽ phụng bồi tới cùng” – Lần này bất kể thế nào, ta cũng đều cho huynh thắng. Bởi vì từ vừa mới bắt đầu ta đã thua. Thua ở trong lòng.

“Chúng ta có thể cùng nhau làm rất nhiều chuyện, lưu lạc giang hồ, khoái mã tiêu dao, một đời hoan ca” – đúng vậy, có thể làm rất nhiều chuyện, chỉ cần có huynh ở đây.

Chỉ cần có huynh ở đây.

Vương Nguyên Phương nhìn Địch Nhân Kiệt, không nói gì.

Cuối cùng, Địch Nhân Kiệt buông lỏng bàn tay đang nắm tay Nguyên Phương, cười khổ.

“Ta biết, có nhiều thứ một khi mất đi, đời này cũng không tìm về được.”

“Ta nếu là đuổi không kịp huynh, đời này cũng đuổi không kịp”.

“Nhưng ta sẽ chạy theo bóng lưng của huynh. Huynh đến đâu ta sẽ theo đến đó, chân trời góc biển, ta sẽ đi cùng huynh.”

Vương Nguyên Phương chuyển tầm mắt, không nhìn Địch Nhân Kiệt.

Địch Nhân Kiệt buông tay.

“Ta đi đây”.

Cậu bình tĩnh nói, xoay người.

Địch Nhân Kiệt không ngăn cậu lại.

Nguyên Phương đi càng lúc càng xa.

Nước mắt trên mặt lại không kiềm được.

“Ta sẽ chờ huynh!”

Địch Nhân Kiệt phía sau lên tiếng.

“Ngày mai ta sẽ ở ngoài cổng Chính Đức chờ huynh!”

“Chờ huynh cùng ta rời khỏi thành Trường An, cùng đi ngao du sơn thủy, nhìn non xanh nước biếc, tiêu dao một đời.”

Người phía trước không có dừng bước lại.

Địch Nhân Kiệt hít sâu một hơi, cúi đầu.

Bóng lưng người nọ dần dần biến mất trong bóng đêm

9. Mưa Phủ Trường An - Chương 9

Thời tiết thành Trường An vẫn vậy, không thấy khác hơn. Hỗn loạn, bất cứ lúc nào cũng có thể trút mưa to. Địch Nhân Kiệt đứng ngoài cửa thành, phía sau là Nhị Bảo cùng xe ngựa.

“Thiếu gia... đã qua giờ Ngọ rồi, Vương công tử...”

Nhị Bảo có chút do dự mở miệng, Địch Nhân Kiệt cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn về phía cổng thành. Bộ dạng cà lơ phất phơ bình thường cũng biến mất không dấu vết.

Thiếu gia từ khi trời còn chưa sáng hẳn đã đến đây đứng chờ. Cho đến bây giờ đã qua giờ Ngọ, vẫn đứng lặng như cũ, mắt nhìn cổng thành, Nhị Bảo cảm thấy nếu thiếu gia còn tiếp tục đứng như vậy sẽ thành một tảng đá.

“Huynh ấy sẽ đến.”

Nhị Bảo đã hỏi vô số lần, đáp án đều như nhau, không thay đổi chút nào.

Nguyên Phương sẽ đến.

Địch Nhân Kiệt tin chắc như vậy.

Không có lý do gì, cũng không vì cái gì. Đại khái là trực giác. Địch Nhân Kiệt nghĩ. Dùng trực giác để phán đoán một sự kiện, vốn là tối kỵ của điều tra phá án, nhưng với hắn mà nói, không có gì quan trọng. Sau giờ Ngọ, thời tiết càng có vẻ xấu đi. Gió nặng nề thổi qua, mang theo hơi lạnh đầu xuân nhẹ nhẹ. Địch Nhân Kiệt vẫn như cũ đứng ở cổng thành, một chút ý muốn rời đi cũng không có.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Nhị Bảo dựa người trên xe ngựa bắt đầu ngáp ngắn ngáp dài.

Địch Nhân Kiệt cảm giác mình đang đấu một trận.

Có lúc hắn cảm giác rõ ràng mình có thể thắng, lại có lúc hoảng hốt thấy mình thua sắp chết.

Mâu thuẫn không biết nên nói gì cho phải.

Có lẽ kỳ thật chính mình căn bản là không thắng được cậu. Từ khi mới bắt đầu đã thua. Lần đầu tiên gặp mặt, lần đầu tiên tỷ thí, lần đầu tiên liên thủ phá án, lần đầu tiên nhận thức rõ ràng về nhau, chính mình đã thua.

Hắn thắng rất nhiều lần, phá án, luận võ, thậm chí là cãi cọ linh tinh.

Nhưng hắn thật là thắng sao?

Địch Nhân Kiệt hẳn là thua triệt triệt để để, ngay cả cách khắc phục khó khăn cũng không có. Nghĩ có chút năng lực hơn cậu liền đắc ý?

Thua rồi. Hắn nghĩ thầm.

Bầu trời u ám, ẩm ướt sùm sụp như muốn đem cả mặt đất nuốt trọn. Nhị Bảo ngáp một cái, nói với Địch Nhân Kiệt: “Thiếu... thiếu gia, hình như trời muốn mưa...”

“Người vào xe ngựa tránh mưa đi.”

Địch Nhân Kiệt không nhìn Nhị Bảo, bình tĩnh nói.

“Ừm” – Nhị Bảo không có tinh thần đáp, tiếp theo bỗng nhiên như nghĩ tới cái gì liền nói thêm – “Nhưng mà thiếu gia, còn cậu...”

“Ta đứng đây.”

“Đứng...” Nhị Bảo sửng sốt, tiếp theo kịp phản ứng, vội vàng nói “Nhưng mà là thiếu gia, cậu cũng phải...”

“Nhị Bảo, sao ta cảm thấy hôm nay ngươi nói hơi nhiều?” – Địch Nhân Kiệt cuối cùng dời mắt khỏi cổng thành, nghiêng đầu hung hăng trừng Nhị Bảo một cái. Nhị Bảo bị thiếu gia nhà mình trừng, rụt rụt cổ,

không dám tiếp tục đáp lời, chỉ hé miệng “ạ” một tiếng, do do dự dự chui vào xe ngựa, trước khi chui vào còn có chút lo lắng quay lại nhìn Địch Nhân Kiệt một cái.

Ai, thiếu gia nhà mình một khi cứng đầu, thì ai nói gì cũng nghe không lọt.

Đang lúc Nhị Bảo miên man suy nghĩ, bầu trời đột nhiên vang tiếng sấm rền làm Nhị Bảo hoảng hồn.

Sét đánh sao? Cái này không thể được! Nhị Bảo vừa nghe tiếng sấm, phản ứng đầu tiên là thiếu gia a, thật sự là trời muốn mưa đó! Nghĩ tới chuyện này Nhị Bảo cũng quên bém ánh mắt vừa rồi của Địch Nhân Kiệt, lại ra khỏi xe ngựa, đến bên người Địch Nhân Kiệt: “Thiếu gia cậu xem, có sấm sét rồi, cậu vào xe ngựa tránh mưa đi...”

“Người vào đi.”

Địch Nhân Kiệt thanh âm rầu rĩ, không mang theo chút cảm tình.

“Nhưng mà thiếu gia...”

“Người vào đi!” – Địch Nhân Kiệt tức giận. Nhị Bảo hiểu tính thiếu gia, nhìn kiểu này dù có đánh chết thiếu gia cũng sẽ không chui vào xe ngựa.

Nhị Bảo có chút bất đắc dĩ bĩu môi. Sao lại có một chủ tử ngang bướng đến vậy, mình thật là khổ mạng mà.

“Vậy thiếu gia... tôi đứng chung với cậu.”- Nhị Bảo đáp ứng, nhích đến gần. Địch Nhân Kiệt liếc mắt – “Nhị Bảo!”

“ạ thiếu gia” – Nhị Bảo đáp lời.

“Người! Quay! Vào! Trong! Xe! Cho! Ta!”

Địch Nhân Kiệt thật sự nổi giận, gào lên khiến Nhị Bảo cũng nhảy dựng.

“Thiếu gia...”

Nhị Bảo cảm thấy thiếu gia nhà mình lần này thật sự là hết kiên nhẫn.

Do dự một lúc, thấy Địch Nhân Kiệt mang bộ dáng “Người còn không nghe lời ta liền đánh chết người”, bất đắc dĩ Nhị Bảo đành quay lại xe ngựa, Địch Nhân Kiệt ngẩng đầu nhìn bầu trời, một giọt nước lạnh lẽo rơi trên mặt hắn.

Trời mưa.

Cơn mưa này chuyển đã nửa ngày, ầm một tiếng trút xuống một mảng lớn, bao phủ cả thành Trường An. Địch Nhân Kiệt cũng không lấy dù, vẫn như cũ đứng yên, chờ người mà hắn tin chắc sẽ đến.

Mưa to như muốn rửa sạch tất cả, chỉ chốc lát sau trên mặt đất đã hình thành vô số dòng suối nhỏ chảy róc rách.

Địch Nhân Kiệt đứng trong mưa, không có ý rời đi.

Đã đứng lâu như vậy, lại dầm một cơn mưa, sẽ ra sao đây?

Nguyên Phương a, hắn nghĩ.

Hắn nhớ rõ khi sơ ngộ ở Đức Vân đường, hắn nhớ rõ khi quen biết ở Thượng thư phủ, hắn nhớ rõ lúc ăn ý trong chùa Cẩm Nghiệp, hắn nhớ rõ tương thân tương hứa trong Diên Vĩ cốc, hắn nhớ rõ tâm tình ở Đạo Lạc cốc, hắn nhớ rõ xúc động ở trấn Thịnh Đức.

Hắn nhớ rõ sau khi trở lại Trường An tuy bọn hắn ở hai bên đối địch, nhưng vẫn như trước có thể kề vai chiến đấu, sinh tử tương tùy.

Hắn nhớ rõ từng phút từng giây ở bên cạnh cậu, từng ly từng tý cũng chưa từng quên.

Không bỏ xuống được.

Đời này đều không bỏ xuống được.

Dính chút mưa thì tính là cái gì đâu.

Hạt mưa quất vào người làm hấn hơi có chút đau. Địch Nhân Kiệt đứng không vững, thân hình lung lay, cúi đầu muốn làm mình thanh tỉnh một chút. Mấy ngày nay hấn không cách nào nghỉ ngơi đằng hoàng được, vừa rồi lại đứng yên lâu như vậy, sau còn gặp mưa, dù cho thân thể hấn vốn tốt cũng có phần không thể miễn cưỡng nữa.

Đang lúc Địch Nhân Kiệt cúi đầu muốn lắc lắc cho thanh tỉnh lại, hấn thấy một người, chậm rãi đi tới trước mặt hấn.

Địch Nhân Kiệt sững sốt.

Ngẩng đầu.

Mi thanh mục tú, cầm một cây dù giấy dầu, đứng trước hấn, nhìn hấn qua màn mưa nhòa nhạt.

Một khắc này Địch Nhân Kiệt bỗng nhiên rất muốn cười.

Hấn muốn ngửa mặt lên trời cười to, xông lên phía trước, cẩn thận nhìn xem người này là thật hay giả, có phải mình bị hoa mắt không.

Nhưng là hấn không có.

Nếu quả thật chỉ là ảo giác, thực sự chỉ là mộng, hấn tình nguyện không tỉnh lại.

Người nọ cầm dù, đứng trước mặt hấn.

“Vì cái gì không đi?”

Cậu hỏi.

Địch Nhân Kiệt chỉ cười nhìn cậu, không trả lời.

“Nếu ta không đến, huynh sẽ chờ hoài sao?”

Thanh âm lạnh như băng, nhưng Địch Nhân Kiệt nhưng vẫn là nghe được, cậu khóc.

“Ta nói rồi, ta sẽ chờ huynh.”

Địch Nhân Kiệt cười nói, trong thanh âm là một vẻ đương nhiên.

“Huynh không đến, ta sẽ luôn luôn đợi. Chờ huynh cả đời, tiếp tục luân hồi, đời đời kiếp kiếp, ta đều cũng chờ huynh.” —— cho nên, đừng chạy nữa, có được không?

“Ta đáng sao?”

Người nọ nghẹn ngào.

Đáng giá sao.

Địch Nhân Kiệt cảm thấy buồn cười.

Chính là người nọ ở trước mặt hấn đã vứt dù, để chính mình cùng hấn chìm trong cơn mưa to như trút nước, sau đó xông lên, hung hăng ôm chặt hấn.

Địch Nhân Kiệt còn có chút không kịp phản ứng.

“Ta luôn ở đây.”

Người nọ ôm hấn, mặt chôn thật sâu ở trên vai của hấn, khóc đến giống như bị thiên đại ủy khuất.

“Ta một mực chờ huynh rời đi!” – cậu lên tiếng – “Vậy mà sao huynh không đi! Vì sao?”

“Không có huynh, ta có thể đi nơi nào?”

Trong mưa, Địch Nhân Kiệt chậm rãi ôm lấy Vương Nguyên Phương, nhẹ nhàng nói.

“Ta nói rồi, chỉ cần có huynh ở đây, chúng ta là có thể làm rất nhiều rất nhiều chuyện.”

Đúng vậy, bởi vì có huynh.

Toàn bộ đều là bởi vì có huynh a, Nguyên Phương.

Địch Nhân Kiệt hẳn đã bao giờ vì một người mà cam nguyện nhận thua? Đã bao giờ vì một người mà cam nguyện buông bỏ hết thảy? Đã bao giờ vì một người mà đứng dầm mưa tận lực chờ đợi?

Toàn bộ cũng là vì Nguyên Phương.

Vương Nguyên Phương ôm lấy Địch Nhân Kiệt, rớt cục vắn phải khóc lên tiếng, nước trên mặt sớm đã phân không rõ là nước mưa hay là nước mắt.

“Địch Nhân Kiệt, ta ghét huynh. Cực kỳ cực kỳ ghét huynh!”

Ta ghét huynh. Làm cho ta thực sự thúc thủ luống cuống. Vốn đã quyết tâm rời đi, thế nhưng lại vì huynh, một lần nữa dao động.

Huynh kêu ta làm sao bây giờ.

“Ta biết.”

Địch Nhân Kiệt đặt cằm trên vai Vương Nguyên Phương, nở nụ cười.

“Bởi vì ta biết, huynh yêu ta.”

Chỉ có điểm này chưa bao giờ hoài nghi.

Nói xong, Địch Nhân Kiệt liền hai mắt nhắm nghiền, cả người cứ như vậy ngã xuống trên người Nguyên Phương.

Hôn mê bất tỉnh.

10. Mưa Phủ Trường An - Chương 10

Địch Nhân Kiệt bị xe ngựa xóc đến tỉnh.

Khi tỉnh dậy, hắn thấy mình đang được bọc trong một cái chăn dày, nằm tựa vào một người. Nghiêng đầu nhìn thử, là Nguyên Phương, cũng đang dựa vào thành xe ngủ gật.

Địch Nhân Kiệt cúi đầu nhìn nhìn, phát hiện y phục ướt nước mưa của mình đã được thay. Đầu hỗn loạn, có chút đau.

Có lẽ khi thức dậy cửa quạt hơi mạnh đã đánh thức Nguyên Phương bên cạnh, cậu mơ hồ mở mắt nhìn chung quanh một chút, rồi nhìn tới Địch Nhân Kiệt nằm trên người mình.

“Huynh đã tỉnh?” – Vương Nguyên Phương xoa xoa hai mắt, hỏi.

“Ừm... Ta... làm sao vậy?...” – Địch Nhân Kiệt mơ hồ đáp.

“Huynh đứng lâu quá làm thân thể khó chịu được, lại mắc mưa nên hơi sốt thôi” – thanh âm của Nguyên Phương nghe không có chút tinh thần nào. Địch Nhân Kiệt sững sốt – “Ta ngủ từ lúc nào? Đã bao lâu rồi?”

“Huynh không sao cả, ngủ không lâu đâu, bây giờ là buổi tối, chúng ta đang đi Tịnh Châu” – Nguyên Phương vẫn nhàn nhạt trả lời, nói xong vươn tay xoa xoa trán Địch Nhân Kiệt – “Ừm, hạ sốt rồi.”

Địch Nhân Kiệt có chút phản ứng không kịp, Nguyên Phương lại hỏi: “Thân thể huynh từ khi nào mà yếu ớt vậy, dính chút mưa đã ngã bệnh.”

Là tại vì từ khi biết huynh còn sống ta chẳng nghĩ ngơi đằng hoàng được...

Địch Nhân Kiệt không nói ra mấy lời này, cũng không muốn nói.

Thấy Nguyên Phương sờ trán mình xong rồi cũng không để ý mình nữa, Địch Nhân Kiệt nhìn cậu, thấp giọng kêu một tiếng: “Nguyên Phương?”

“Hửm?”- Nguyên Phương nghe Địch Nhân Kiệt gọi mình, sững sốt ngẩng đầu.

“Đừng chạy trốn nữa được không?”

Địch Nhân Kiệt nhìn Nguyên Phương trước mắt, nhẹ giọng.

“Cứ vậy ở bên cạnh ta, chúng ta tiếp tục phiêu bạt giang hồ, có được không?”

Vương Nguyên Phương nhìn Địch Nhân Kiệt, Địch Nhân Kiệt cũng đang nhìn lại cậu.

Không thể tiếp tục cự tuyệt.

Một khắc này Vương Nguyên Phương bỗng nhiên nghĩ như vậy.

Cậu làm sao có thể tiếp tục cự tuyệt đây? Cậu không nhẫn tâm được. Cậu có thể gạt được mọi người, nhưng có thể lừa gạt chính mình sao?

Cả một đêm cậu đã suy nghĩ rất nhiều.

Cậu vốn chỉ định đến cổng thành nhìn Địch Nhân Kiệt, đến khi hẳn chờ không được mình mà rời khỏi, cậu cũng sẽ yên lặng mà đi.

Nhưng cậu đã đánh giá thấp tình cảm Địch Nhân Kiệt dành cho mình.

Nhìn Địch Nhân Kiệt đứng trong mưa, trong lòng Nguyên Phương đau như dao cắt.

Địch Nhân Kiệt lúc trước nói không sai.

Cho dù trong lòng Nguyên Phương, phụ thân và Mộng Dao là khúc mắc vĩnh viễn không buông xuống được, thì người chết cũng không thể sống lại.

Cậu cần gì phải tự hành hạ chính mình, còn hành hạ cả Địch Nhân Kiệt?

Một khắc này cậu từ bỏ.

Từ bỏ sự cứng đầu của mình trước giờ, cậu biết đời này mình mãi mãi không có khả năng thoát khỏi Địch Nhân Kiệt.

Cậu vì chính mình cảm thấy bi ai, nhưng cũng thấy may mắn.

Bởi vì đã gặp được người này, đồ ngốc Địch Nhân Kiệt.

Nguyên Phương nhìn ánh mắt Địch Nhân Kiệt tràn đầy thỉnh cầu, khe gương khóe môi.

“Ừm, không trốn.”

Cậu cười nói.

Địch Nhân Kiệt vừa nghe, lặng đi một chút, không kịp phản ứng trước câu trả lời của Nguyên Phương. Tiếp theo chân mày nhíu lại, e dè dò hỏi: “Cũng không chơi trò tự mình rời đi tự mình biến mất không thèm nói với ta nữa?”

“Ừ.” Vương Nguyên Phương gật đầu.

“Ôi, Vương đại công tử của chúng ta rốt cục muốn làm gì nha?” - vươn tay vò rối tóc Nguyên Phương, Địch Nhân Kiệt làm vẻ mặt kinh ngạc, bắt quả Nguyên Phương liếc mắt một cái liền nhìn ra hắn đang giả bộ.

Dù vậy, Nguyên Phương cũng không né tránh mặc cho Địch Nhân Kiệt vò loạn tóc mình, Địch Nhân Kiệt dừng một chút, lại hỏi: “Vậy huynh...”

“Ta nghĩ kỹ rồi” – biết Địch Nhân Kiệt muốn nói chuyện gì, Vương Nguyên Phương như hải tử nghiêng nghiêng đầu nói – “Ta đây, vừa rồi khi huynh ngủ đã suy nghĩ rất nhiều. Ta thấy ta luôn trốn tránh huynh cũng không phải biện pháp, còn không bằng...”

Ánh mắt khe chuyển, Nguyên Phương hí hóp mắt nhìn chằm chằm Địch Nhân Kiệt: “Còn không bằng cứ ở bên cạnh bắt nạt huynh để tiết chế cơn tức của ta.”

“Ôi Vương đại công tử a, ta sợ quá.” – Địch Nhân Kiệt làm bộ dạng sợ sệt, rụt rụt người, tiếp đó lại hỏi – “Vậy huynh vẫn là không bỏ được sao?”

Nguyên Phương sững sốt nhìn Dịch Nhân Kiệt trong chốc lát, lại dời mắt đi không nhìn nữa, thở dài thấp giọng nói: “Nếu dễ dàng buông được thì ta cần gì phải...”

“Nhưng mà huynh vẫn đến đây” – Dịch Nhân Kiệt cười – “Ta vẫn câu nói đó. Ta sẽ chờ huynh, chờ huynh từ từ bỏ qua khúc mắc.”

“Nếu ta cả đời cũng không bỏ được?” – Nguyên Phương có chút buồn cười nhìn Dịch Nhân Kiệt.

“Có một người như ta ở bên cạnh huynh còn cái gì mà không bỏ được, huynh nên thỏa mãn đi!” – Dịch Nhân Kiệt cười nói. Vương Nguyên Phương liếc mắt – “Vậy sao, ta rất thỏa mãn đó.”

Dịch Nhân Kiệt nhướng mày, tâm tình rất tốt.

Thấy Dịch Nhân Kiệt vẻ mặt vui vẻ, tâm trạng Nguyên Phương tựa hồ cũng tốt lên, bất quá vẫn là gương mặt băng lãnh, vươn tay qua phía Dịch Nhân Kiệt.

“Làm gì?” – Thấy Nguyên Phương hình như muốn làm gì đó, Dịch Nhân Kiệt có chút kỳ quái hỏi. Nguyên Phương không nhìn Dịch Nhân Kiệt, chỉ nói – “Đưa quạt cho ta.”

Dịch Nhân Kiệt sững sốt, lúc này mới kịp phản ứng. Lúc trước khi quân lính tìm kiếm thi thể của Mộng Dao, tìm thấy nàng ở một chỗ bên ngoài địa cung, bên người có một cây quạt. sau khi Dịch Nhân Kiệt tỉnh lại, Hoàng Thượng đưa cây quạt này cho hắn.

Là quạt của Vương Nguyên Phương.

“Quạt... ta làm mất sợi dây đeo rồi.”

Dịch Nhân Kiệt vừa cảm thấy kỳ quái sao Nguyên Phương biết quạt đang trong tay mình, vừa lấy quạt trong ngực ra như lấy bảo bối, cười khổ nói. Ngắc đầu đã thấy Nguyên Phương cười cười xòe tay ra, sợi dây bị mất đang nằm trong tay cậu.

Dịch Nhân Kiệt ngạc nhiên.

“Ta tìm được trong viện của huynh” – Nguyên Phương lấy cây quạt từ tay Dịch Nhân Kiệt, tỉ mỉ buộc lại sợi dây – “Thật không biết huynh có cái gì tốt, lúc phá án thì kinh người, gặp chuyện này lại qua loa như vậy” – vừa nói vừa cầm thanh quạt quơ quơ trước mắt Dịch Nhân Kiệt – “Còn dám làm rối đồ của ta, huynh nói thử xem, nếu ta không tìm thấy thì huynh sẽ làm mất luôn phải không?!”

“Nếu mất ta mua cho huynh cái khác” – Dịch Nhân Kiệt cười đến vẻ mặt tràn ngập sủng nịch.

“Huynh mua mà được sao...” – Nguyên Phương thấp giọng nói – “Đây chính là của tỷ tỷ ta lúc trước... lúc trước...”

Nghe thanh âm Nguyên Phương dần trầm xuống, nhìn người trước mắt, Dịch Nhân Kiệt cảm thấy rất đau lòng.

“Còn chuyện ở địa cung, Nguyên Phương...”

“Không có gì, khi ta tỉnh lại thì phát hiện địa cung đã sụp, cũng may không đè ta bị thương, cũng chỉ xây xát chút thôi.”

Xoay xoay cây quạt, Nguyên Phương nói cực kỳ nhanh, như đang nói chuyện của người khác. Dịch Nhân Kiệt nhìn cậu: “Còn Mộng Dao cũng là...”

“Ta biết các huynh sẽ an táng nàng thật tốt” – Nguyên Phương ngắc đầu nhìn Dịch Nhân Kiệt – “Khi ta vừa thoát khỏi địa cung, bị thương rất nặng nên không thể chiếu cố Mộng Dao, chỉ có thể công nàng ra để ở nơi dễ thấy cho các huynh nhanh tìm được.”

“Huynh bị thương nặng như vậy, rốt cục...”

Nghe Dịch Nhân Kiệt hỏi, Nguyên Phương cười nhẹ, cúi đầu nhìn cây quạt trong tay: “Khi đó cũng may trên người ta còn ít bạc, ta tìm đại phu, mua thuốc uống, từ từ hồi phục, sau đó làm việc lật vật cho người khác kiếm tiền, dạy học chẳng hạn...”

Vương Nguyên Phương nói đều là một bộ dáng khinh miêu đậm tả, Địch Nhân Kiệt càng nghe lại càng thấy đau lòng. Đường đường là một trong Kinh thành tứ thiếu, Vương đại công tử của Thượng thư phủ ở Trường An, đương triều Quốc cữu gia, lại lưu lạc tới mức này...

“Nguyên Phương.”

Địch Nhân Kiệt ngắt lời Nguyên Phương. Nguyên Phương sững sờ nhìn hắn.

“Sau này không được như vậy nữa.” – Địch Nhân Kiệt nói trịnh trọng như đang lập lời thề.

“Không được cái gì?” – Vương Nguyên Phương ánh mắt kỳ quái nhìn Địch Nhân Kiệt.

“Không cho huynh làm việc vất vả nữa” – Địch Nhân Kiệt nghiêm trang.

Nguyên Phương nghe Địch Nhân Kiệt nói vậy, cảm động muốn trả lời lại nghe người nọ nói tiếp: “Phải làm cũng là làm cho ta a.”

Bao nhiêu tình cảm muốn biểu đạt của Nguyên Phương trong phút chốc tan thành mây khói, cậu ngoài cười trong không cười nhìn Địch Nhân Kiệt một chút, nhoẻn cười một cái rồi lập tức thu liễm, mặt lạnh băng quay đầu đi, quyết định không thêm để ý tên hỗn đản này nữa.

Thiệt thòi cho cậu mới này còn ở trong mưa đau lòng vì hắn!

“Ha ha, ta giỡn đó, ta làm sao để Vương đại công tử của chúng ta phải loạn thất bát tao kiếm sống, huynh nói phải không.” – Địch Nhân Kiệt vỗ vỗ vai Nguyên Phương, bị Nguyên Phương vẻ mặt ghét bỏ hất tay ra.

Địch Nhân Kiệt bỗng ngừng cười, cúi đầu nhìn về phía Nguyên Phương.

“Cám ơn huynh, Nguyên Phương.”

Nguyên Phương sững sờ, nhìn về phía hắn “Cám ơn cái gì?”

“Cám ơn huynh một lần nữa cho ta cơ hội,”

Địch Nhân Kiệt không phải không biết, người này không dễ dàng cởi bỏ mọi khúc mắc.

Phụ thân chết, tỷ tỷ chết, từng có hết thảy rồi mất đi hết thảy.

Cậu cho dù chịu đủ khó khăn gian khổ cũng không chịu trở về, dù biết rõ chỉ cần gặp cậu, Địch Nhân Kiệt cho dù là lên núi đao xuống biển lửa cũng sẽ bảo hộ cậu vẹn toàn, nhưng cậu vẫn quật cường một mình chịu đựng hết đau khổ.

Thế nhưng lúc này, cậu nguyện ý cho hắn một lần cơ hội, cho hắn cơ hội lại có được cậu.

Cho nên hắn quyết định. Không cần biết là khúc mắc thế nào, Địch Nhân Kiệt hẳn đều sẽ nghĩ cách giúp Nguyên Phương cởi bỏ.

Hắn yêu thương cậu, sao có thể để cậu một mình vướng mắc chịu khổ, để cậu vì chuyện cũ mà thương tâm đây?

“Nguyên Phương, huynh có biết cách tốt nhất để quên đi chuyện cũ là gì không?” – Địch Nhân Kiệt quay đầu nhìn Nguyên Phương.

“Là cái gì?” Vương Nguyên Phương vẻ mặt tò mò nhìn lại hắn.

“Chính là mỗi ngày đều vui vẻ như kẻ ngốc a ha ha ha ha!!!”

Địch Nhân Kiệt đắc ý nhướn mày, hình như rất hài lòng với đáp án của mình.

“Vui vẻ?” – Vương Nguyên Phương hí mắt, nhìn hắn – “Địch Nhân Kiệt, sao ta lại cảm thấy chỉ cần huynh ở bên cạnh ta, ta sẽ đặc biệt, đặc biệt không – thoải – mái?”

“Ồ?” – Địch Nhân Kiệt nghiêng đầu – “Lúc chúng ta còn ở cùng nhau... đâu thấy huynh mất hứng gì, ngược lại còn giống như rất hưởng thụ...”

“Ta không có — ” – Nguyên Phương trừng mắt, cắt lời Địch Nhân Kiệt, Địch Nhân Kiệt cũng không nói gì nữa nhưng vẻ mặt đắc ý trừng lại Nguyên Phương, không chịu yếu thế.

Hai người cứ như vậy mắt to trừng mắt nhỏ giằng co.

Cuối cùng Vương Nguyên Phương sau một lúc trừng mắt với Địch Nhân Kiệt, gật gật đầu bộ dạng “Địch Nhân Kiệt huynh hay lắm”, không thềm nói câu “ta đi đây, hẹn gặp lại”, xoay người muốn kêu Nhị Bảo dừng xe, thình lình bị người bên cạnh dùng sức kéo lại, kéo vào trong ***g ngực hắn.

Nguyên Phương vừa muốn mắng chửi, một nụ hôn liền rơi xuống.

Lần này Địch Nhân Kiệt động tác rất nhẹ, phảng phất ý che chở sợ làm Nguyên Phương bị thương. Nguyên Phương lặng đi một chút, nhưng cuối cùng cũng không đẩy Địch Nhân Kiệt ra, chỉ nhắm mắt lại đặt tay lên vai hắn, giống như là chấp nhận.

Không cự tuyệt, đây là chuyện tốt. Địch Nhân Kiệt trong lòng âm thầm bắn pháo hoa.

Qua thật lâu sau, Địch Nhân Kiệt mới buông lỏng Nguyên Phương. Nguyên Phương bị Địch Nhân Kiệt hôn đến hơi thở rối loạn, bị Địch Nhân Kiệt ôm trong ngực, thở phì phò.

Địch Nhân Kiệt ôm chặt cậu thêm chút, dùng ngữ khí nhẹ nhàng nói.

“Đã nói không trốn sao huynh còn manh động? Ta hứa với huynh, chỉ cần huynh ở cạnh ta, ta mỗi ngày sẽ làm cho huynh thật vui vẻ, muốn nghĩ tới chuyện quá khứ cũng nghĩ không ra.”

Nguyên Phương bị khẩu khí mang chút lưu manh vô lại của Địch Nhân Kiệt chọc cho bật cười, Địch Nhân Kiệt biết cậu không làm loạn nữa, cúi đầu nhìn.

— “Chúng ta có thể rời khỏi thành Trường An, phiêu bạt khắp nơi, không bao giờ quay về nữa.”

— “Chúng ta có thể lại tiếp tục tỷ thí, vô luận là phá án hay là võ công, ta cũng sẽ phụng bồi tới cùng.”

— “Chúng ta có thể cùng nhau làm rất nhiều chuyện, lưu lạc giang hồ, túng mã tiêu dao, một đời hoan ca.”

Vương Nguyên Phương thoáng ngẩn người, Địch Nhân Kiệt buông cậu ra, một tay đặt trên vai cậu, nhìn cậu nở nụ cười.

“Nguyên Phương, huynh có biết thời gian ta vui vẻ nhất là lúc nào không?”

“Là lúc nào?”- Nguyên Phương hỏi.

Phóng ngựa hoan ca ngẩng ai cười, một đời Trường An túy tiêu dao.

Địch Nhân Kiệt dùng tay kia nắm chặt tay Vương Nguyên Phương, ghé sát vào tai cậu nói khẽ.

“Là lúc có huynh.”

Hai tay mười ngón giao triền.

-Hoàn-

Hậu ký

Cuối cùng thì cũng viết xong câu chuyện.

Thực ra tôi cũng không biết mình đã viết những gì. che mặt

Quá trình viết thật ra không dễ dàng, vì đã lâu tôi không viết, lúc bắt đầu viết tôi rất sợ mình viết dở, cho nên thật lòng cảm ơn mọi người mấy hôm nay luôn theo dõi và ủng hộ tôi, tôi viết vậy mà cũng có người xem, thật sự rất hạnh phúc.

Nói thực tôi cũng dốc hết tâm sức viết câu chuyện này, cảm giác có nhiều chỗ chưa tốt, cho nên càng cảm ơn mọi người đã bao dung.

Tôi luôn cảm thấy trong phim, Nguyên Phương nhất định là mâu thuẫn đến phát điên, một bên là cha mình, một bên là người mình quan tâm. Chính là cuối cùng cậu vẫn chọn ngăn cản cha mình. Nguyên Phương như vậy thật sự làm người xem thấy đau lòng.

Trong truyện này, Phương Nhi thật ra luôn có tâm lý “Phụ thân lúc sinh tiền ta vì Địch Nhân Kiệt phản bội người, sau khi phụ thân chết ta không nên ở cùng Địch Nhân Kiệt, phải an ủi vong linh người”, cho nên mới luôn trốn tránh Địch Nhân Kiệt, nhưng cuối cùng vẫn bị Tiểu Hồ thuyết phục dụ trở về.

Bởi vì quan trọng nhất vẫn là lương tình tương duyệt.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-an-vu-mua-phu-truong-an>